

14 Haziran 1928 - 9 Ekim 1967

Devrimcinin Görevi Devrim Yapmaktır!

Dünyayla barışık olmak değildir devrimcinin işi. Ezilenlerin acılarını ruhunda duymadan, küçük hayatlar yaşamak değil. Dünyanın öbür ucunda yoksulların özlemlerini hissetmek tüm benliğinde... ve onların acısına ortak olmak, birlikte dövüşmek umutlu yarınlar için... Dünyayla barışık olmak değildir devrimcinin işi. Bekleyip çürümeye ortak olmak değil. Kafa tutmalı çürüyen eskiye. Değiştirmek için bir an evvel, atılmalı kavgaya, sürmeli atını fırtına taşıyan bulutlu ufuklara.

Durmadan, dinlenmeden... Kumandan Che gibi. Dünyayla barışık olmak değildir devrimcinin işi. Kara Afrika'nın kara yazgısına isyan etmek, Sarı Nehri aşan devrim adımlarının gümbürtüsüne karışmak, Andlar'da, Siera'larda silah tarrakalarıyla yürümek, Bedevi çöllerinde zorlu kalkışmaları örgütlemek, büyük grevlerde avaz avaz marşlar söyleyip eylem adımlarıyla meydanları inletmek... devrim için yaşayıp devrim için ölmek! Başka halkların kaderini paylaşmasını bilecek kadar enternasionalist olup, başka

gökler altında ölümü kucaklamayı kaderin olarak bellemek... Kumandan Che gibi.

Dünyayla barışık olmak değildir devrimcinin işi. Duralamak değil. Değiştirmektir tarihin akışını. Devrim yapmak-tır görevi.

MÜÇADELE BİRLİĞİ

GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

10 - 24 Ekim 2018 / S 59 / 1 TL

Geldi, geliyor derken... Tepeden yuvarlanan kartopu misali girdi kriz toplumsal yaşamımıza. Önce inkar ettiler, sonra açıklamalarla kabul etmek zorunda kaldılar. İktidar hala ideolojik söylemlerle hasar önleme hamleleri yapmaya çalışıyor.

Ama bunun pek bir işe yaramayacağını söylemiştik. İşletmeler birbir ardu sıra kapanır, üretime arar verir, borç ödeme ertelemesi ilan ederken... Kriz gerekçesiyle her geçen gün işten çıkarmalar gündeme gelir, maaşlar geç ödenir hatta ödenmezken... Kredi borçlarının çevrilememesi nedeniyle orta katmanların ellerinde avuçlarındaki tüm birikimleri bir anda uçup giderken... Türk lirasının erimesinin sonucu zam dalgaları önü alınmaz bir şekilde hayatımıza giriyor-ken... İdeolojik bombardıman daha ne kadar etkili olabilir ki! Durum bu kadar kesin, keskin ve net!

Hala yaşadığımız sürece ve krize "aydın" kafa-sıyla yaklaşıp "krizden kendiliğinden sol iktidar çıkamaz; mevcut durumdan faşist hareketler de güçlenebilir" tartışmaları yürütenler var. Sanki kriz=AKP'nin yıkılması yahut kriz=devrim türünden basit denklemlerle ortalıkta dolananlar varmış gibi! Topluma, sınıfa, olaylara, gelişmeler sözcüğün olumsuz anlamında aydınca yaklaşmak, bir CHP'li kafa-sıyla yaklaşmak bizim solcularımız arasında yaygın

bir hastalık.

Krizle devrim arasında **doğrudan** bir bağ var elbette. Yadsınamaz bir bağ. Ama kuşkusuz krizler **kendiliğinden** devrimlere, daha doğrusu **başarılı** devrimlere yol açmazlar. Oportünist sosyalist hareket bu temel doğruyu vurgularken aslında krizlerle devrimler arasındaki bağı koparıyor. İşçi ve emekçi yığınların sosyo-ekonomik ilişkilerdeki konumlanışı ve bunun sonuçları üzerinden değil salt aydınca bir siyasal bilinç durumuna göre değerlendirme yapıp üstenci ve seçkinci bir yaklaşımla yığınları küçümsemek, onlara güvenmemek küçük-burjuva oportünist sosyalizmin temel özelliğidir. Bu yüzden sürekli bir karamsarlık, yılmaktan yakasını kurtaramaz.

Krizlerle devrimler arasında doğrudan bir bağ, bir ilişki var. Krizler, yıkıcı kriz dalgaları emekçi yaşamın kıyasına vurmaya başladığında ideolojik yanılsamaların hızla yıkılmasının şartları oluşur. Yaşamın kendisi her adımda onları harekete zorlar. Politik yaşamın girdabı her kapalı mekanın duvarlarını yıkar, içeri sızar. Kitleler ancak böylesi ortamlar sürüklendikleri hareket içinde kitlesel eğitilden geçer. Her tür savrulmaya, düzensizliğe, ileri ve geri gidişlere açık bir süreçtir bu. Ve bilinçli müdahalenin etkisini muazzam bir düzeye çıkarabileceği koşullar demektir. Bu türden fırtınalar belirdiğinde emekçi-

lerden "bilgece açıklamalar" bekleyip göremediği için onların bilinçlerine sövgüler dizmek ve kenara çekilmek, aslında bu fırtınadan kaçmak için gerekçeler arayan küçük-burjuva oportünist sosyalizminin değişmez alışkanlığıdır.

Üstelik emekçilerin bilinçlerine sövgüler dizen bu oportünist sosyalizm emekçilere hangi ileri bilinci taşıyor? "Krizin faturasını ödememe" bilincini! Hem emekçilerin geriliğinden dem vurum hem onları daha geri çekmek ne yana çelişkidir!

Yaşam hızla yeni Haziran'lara akıyor! O noktaya varıp varamayacağımızı zaman gösterecek. Fakat akış o yönedir, o noktadır. Krizler hep vardı, oluyordu ve kapitalizm altında olmaya da devam edecek. Fakat bu kriz, bu mevcut kriz, hem derinlik itibarıyla, hem uluslararası emperyalist-kapitalist sistemin içine yuvarlandığı küresel krizle çakışıyor olması itibarıyla emekçi halklar için çok büyük olanaklar sunuyor. Gerçekten de tarihsel bir dönüm noktasından geçiyoruz. Toplumsal düzenin her alanına sirayet eden çürüme ve yozlaşma, öte yanda peş peşe sıralanan ve yayılma eğilimi her geçen gün yükselen işçi eylemleri bir yol kavşağına gelmekte olduğumuzun ifadesidir. Bu, değişimin ayak sesleridir, değişimin sancılarıdır. Bu düzen yıkılmalıdır. Bu düzen yıkılacak!

Devrim

>>Editör...

Krizden Devrim İçin Yararlanmak!

Dinci faşist iktidarın başı dışında, burjuva dünya dahil, tekeli kapitalist düzenin bir kriz içinde olduğunu kabul etmeyen kalmadı. Bir tek, dinci faşist iktidarın başı, "bizde kriz-mriz yok" diyor. Ama güneş balçıkla sıvanmaz, gerçekler yalanla, uyduruk laflarla gizlenmez.

İşsizlik çığ gibi artıyor. Birbiri ardına kapanan, üretimine ara veren fabrikalar işsizliği mutlak biçimde artırıyor, işçileri, aileleriyle birlikte, açlığa mahkum ediyor.

3

Görüş Açısı Daraltılmamalı

C.Dağlı

2

Kapitalizmin Ciğerini Sökmek Lazım

İ.Cevat Çetiner

4

Acı Ders: 93 Moskova Ayaklanması

Sinan Kaleli

5

Oooo Duyun-u Umumiye De Burdaymış!

Ali Varol Günel

8

İki Çıkış Yolu

Özgür Güven

9

Devrimci Politika İçin Koşulların Bilinci

Aybel Gül

10

Dünün Değil Bugünün Devrimcisi

Abbas Gün

11

Görüş Açısı Daraltılmamalı

BAŞYAZI

C. Dağlı

Küçük burjuva konumdan hareket edenler, toplumsal doğaları gereği, kitlelerin hedefini, günlük kazanımlarla sınırlı tutarlar. Öyle ki, somut ekonomik ve politik kazanım, eylemlerde başarının tek ölçütü olur. Emegün kurtuluşunu hedefleyen devrimci işçiler ve proleter devrimci parti, başka bir bakış açısı ortaya koyar. Proleter devrimci bakış, eylemlerin başarısını emekçilerin toplumsal kuruluşuna itiş vermesi ve ateşlemesiyle ölçer.

Günlük somut kazanımlar bakış açısını aşmayanların siyasi alanda en ileri gittikleri nokta, muhalefet çizgisidir. Somut kazanımlar çizgisi izleyenlerin en klasik gerekçeleri, ülkenin verili ekonomik ve politik gerçekleridir. Bu, tüm reformistlerin yinelenemeyi çok sevdiği ve mücadeleyi burjuva sınırlar içinde tutmaya yarayan bir gerekçedir. Bunda, her dönem öylesine ısrar ettiler ki, bu yüzden hepsi kurulu düzene bağlandı.

Devrimci bir dönemde, devrimin güncellik kazandığı bir süreçte, somut gerçekler gerekçesiyle, devrimci görevlerden geri durmaktan daha geri bir tavır ve daha büyük bir çürümüşlük var mıdır? Bundan dolayı diyoruz ki, emekçiler, reformistlerin yanlışlamalarından ve geriliklerinden özgür olarak davranırsa, hedeflerini gerçekleştirebilirler. Ezilen ve sömürülen halk yığınlarının lehine köklü ekonomik ve politik kazanımlar ve dönüşümler, iktidar halkın elindeyken gerçeklik kazanabilir.

Gerçekten, bu çevrelerin kapitalizmin çöküşünü, yıkılışını ortaya koyan ne bir teorileri var ne ciddi araştırmaları ne de çözümlenmeleri. Bu konuda, Leninist Parti'den utanmazca aldıkları görüşleri saymazsak, teori adına, düşünce adına yaptıkları, şuradan buradan aktarmacılıktır. Ama kapitalizmin çözülüp dağılması, yıkılması hakkında geliştirilen tüm teoriler onlar için pratik değer taşımıyor. Çünkü pratikte bütün örgütlenme propaganda ve ajitasyon çalışmalarında asıl çerçeveyi çizen kapitalizmin yıkılmasının çok uzak bir geleceğin sorunu olduğu düşüncesidir. Aslında, onların görüşlerine yön veren, kapitalizmin kalıcılığı hakkındaki burjuva safasatlarıdır.

Sınıf bilinçli işçiler, mücadeleciler kitleler siyasi savaşım ufkunu daraltan, küçük burjuva çevrelerle uzlaşmaz bir ideolojik mücadele yürütmelidir. Bu mücadele Leninist Parti'nin görüşleri temelinde yapılmalıdır. Bu görüşler Marx ve Engels'in birlikte yazdıkları Komünist Manifesto'ya, Marksizmin tarihsel gelişme anlayışına dayanıyor. Bu anlayış, ufkunu genişletip, kitlelere, büyük amaca ulaşmanın yol ve yöntemlerini gösteriyor.

Devrimci kitleler hedeflerini daraltan unsurların örgütleri ve yönlendirmelerini bir kenara itip, düşünce ufkunu, büyük düşüncülerin ve büyük araştırmacıların derinlikli, ön açıcı görüşlerine anmalıdır. Dikkate değer sonuçlara ulaşan araştırmacıların biri de, Eski Toplumunu inceleyen Henri Morgan'dır.

"Toplumun yıkılması" diyor Morgan, "tek amacın zenginlik olduğu bir tarih döneminin sonu olarak tehdit edici bir biçimde önümüzde dikiliyor; çünkü böyle bir dönem, kendi yıkılış öğelerini kendi içinde saklar."

Morgan'ın bu çok önemli tarihsel saptaması Marx ve Engels tarafından birçok eserlerinde ve Marx, Kapital'de tüm açıklığıyla gözlerimizin önüne seriliyor.

Türkiye ve Kürdistan'daki küçük burjuva hareketlerin kitleleri nasıl bir kalıba sokmak istediğini anlamak için büyük insanların düşünceleri tekrar tekrar okunmalıdır.

Bize, kapitalist toplumun insanlık tarihinde çok kısa bir dönem olduğunun ve bu dönemin, sonraki tarihsel çağın öğelerini kendi içinde taşıdığını; bu öğelerin sermayenin büyümesiyle büyüdüğünü ve yeni bir topluma geçişi kaçınılmaz yaptığını söyleyen büyük dehalara bakın; bir de, ekonomizm-parlamentarizm çerçevesini aşmayan, başka ideolojilerle, kapitalizm çağının uzun süre devam edeceğini söyleyen küçük burjuva hareketlerin içine düştüğü bayağılığa bakın. Bu nedenle, devrimci işçiler ve diğer devrimci kitleler izlediği çizgiyi buna göre yeniden ele almalıdır.

Devrimci işçilerin ve diğer mücadeleciler kitlelerin toplum üzerindeki ağırlığı gün gün artıyor. İşçi sınıfının, tüm devrimci güçlerin, toplumun kendi hedefleri doğrultusunda sürüklenmesi için, siyasal bakımdan da güçlü olmalıdır. Sadece savaşım kapasitesini ve pratik yetenek yönünde güçlü olmak yeterli değildir. Tüm burjuva güçlerden siyasal bakımdan bağımsız ve kendi devrimci çizgisi yönünden de hareket eden güçlü olmak gerekiyor. Siyasal bakımdan devrimci komünist partiye dayanmayan, kendi hedefleri, kendi sloganları olmayan bir işçi hareketi, burjuvazinin yedeğine düşmekten kurtulamaz. İşçi sınıfı hareketi, bağımsız siyasal çizgisini her alanda, her platformda korumalıdır. Çünkü devrimin geleceği buna bağlıdır. Ne var ki, işçi sınıfı, büyük devrimci enerjisiyle, her yerde, bağımsız çizgisini koruyabilir. Büyük amacı, emekçi ve sömürülen kitlelerin gözlerinin çevrildiği hedefidir.

Bugüne dek yapılan, daha çok, kapitalizmi içerden ele almak oldu. Kapitalizmin tarihteki yerini belirlemek için, onu içerden değerlendirmek yeterli değildir. Kapitalist toplum dıştan da, sonraki toplumun, geleceğin bakış açısıyla da eleştiriyeye tabi tutulmalıdır. Sosyalizmin varlığı bir toplumsal sistem olarak bir gerçekliktir. Eski toplum, sosyalist toplumsal sistemin bakış açısıyla bir kez daha gözden geçirilmelidir. Her devrimci sınıf tarihe, yeni bakış açısıyla tekrar bakar. Ve kendi sonuçlarını çıkarır. Sosyalist toplum bakış açısıyla bakıldığında, burjuva toplumdaki bireycilik, yozlaşma, zihinsel çöküş, yabancılaşma vb. daha net açık görülür. Sosyalist toplumun bulunduğu yerden bakıldığında, kapitalist toplumsal sistem; bizim, köleci ve feodal toplumu gördüğümüz gibi görünür. Önceki toplumların ilişkileri nasıl akıldışı görünüyorsa, bugünkü toplumsal ilişkiler de geleceğin insanına öyle görünür. Kısacası, kapitalizm için bir bakışın yanında, dıştan bir bakışla da ele alındığında, durum daha tam olarak gözler önüne serilir ve bu toplumsal düzenin yıkılması gerektiği tüm açıklığıyla ortaya çıkar.

Ütopik sosyalistler, içinde buldukları toplumdan geleceğe baktılar. Bu bakış, halk kitlelerinin özlemleri ve istemleriyle uyumlu olduğu için, insanların üzerinde etki bıraktı. Bugünkü topluma -ki ütopik sosyalistlerin dönemleriyle karşılaştırılmayacak denli gelişkindir- gelecekte bakılmalıdır. Bu bakış altında, kapitalist toplumun gidebileceği yer apaçık görünür. Kitleler, içinde buldukları topluma daha iyi görebildiği için, bu toplumsal sistemi yıkmak için daha çabuk harekete geçer, dahası güçlü eylemleriyle, onun yıkılmasını hızlandırır. Kapitalizme gelecekte bakmak, yani komünist toplumun bakış açısıyla bakmak, burjuvaziyi devirme savaşında bize önemli bir avantaj sağlıyor. Kullanmasını bilirsek avantajlarımız, eski topluma karşı etkin bir silahtır.

Burjuvaziye karşı büyük bir savaşımında birçok avantajlarımız var. Komünist düşüncülerin devrimci teorisine dayanmak, somut koşulları çözümleme yöntemlerini bilmek, sınıf mücadelesi ve sosyalizm tarihinde yaratılan zengin devrimci komünist değerlere sahip olmak, dünya çapında proleter sınıf dayanışmasının ve ortak kavgasının etkileyici örnekleriyle donanmak vb. bizi sınıf düşmanlarımız karşısında üstün duruma getirecek büyük avantajlarımızdır.

İşçi sınıfının tarihi zaferi, burjuvaziye karşı verdiği büyük savaşımın doğal sonucu olur.

Devrimin zaferi, proletaryanın devrimci sınıf partisinin öncü yol gösterici rolüne bağlıdır.

Bir Pantolon, Bir İntihar Ve Bir Gazeteci

Kocaeli'de "Oğluna okul pantolonu alamadığı için intihar eden İsmail Devrim" in haberini ilk yayımlayan gazeteci Ergün Demir gözaltına alındı.

Hereke'de ikamet eden İsmail Devrim, oğluna pantolon alamadığı için kendini asarak hayatına son vermişti.

Bu haberi ilk olarak Astakos Haber sitesinde yayımlayan gazeteci Ergün Demir, jandarma tarafından gözaltına alındı. Astakoshaber.com haber sitesinin de Genel Yayın Yönetmeni olan Demir, ifade vermesi için İzmit İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne çağırıldı. Emniyet Müdürlüğü'ne giden Ergün Demir için burada Körfez İlçe Jandarma Komutanlığı tarafından gözaltı işlemi başlatıldı. Dosyasında gizlilik kararı olduğu söylendi ve ifadesi alındıktan bir süre sonra serbest bırakıldı...

Bir insanın yokluktan, yoksulluktan dolayı intihar etmesi, onu buna sürükleyen sebepler ve koşullar değil soruşturma konusu olan, bunun halka duyurulmuş olması...

Böyle bir haberi hangi açıdan ele alıp yorumlamalıyız? Çocuğunun ihtiyacını karşılamadığı için vicdan azabı çeken bir baba, buna neden olan ekonomik kriz, yoksulluk, geçim sıkıntısı... Diğer tarafta bunun haberini yayıncı gözaltına alınan bir gazeteci... Bir tarafı yoksulluk ve trajedi, diğer tarafı basın özgürlüğü... Ekonomik krizin halkı içine düşürdüğü durum mu olmalı haberin ana konusu, yoksa halkın haber alma özgürlüğünün bu denli yok edilmeye çalışılması mı? Çalışsa dahi ailesinin ihtiyaçlarını karşılayamamanın verdiği yük altında ezilen bir babanın dramı mı, insanların-gazetecilerin herhangi bir haberi yaparken gözaltına alınma, tutuklanma kaygısı yaşayacağı mı? Ekonomik krizin geldiği boyut mu, kriz olduğunu anlatanların hapisanelerle tehdit edilmesi mi? Bu sadece şu an içinde bulunduğumuz durumun minik bir kesiti...

KOS "Hambach Ormanından Elinizi Çekin!"

Almanya Köln yakınlarında bulunan ve dünyanın en yaşlı ormanı olarak bilinen Hambach Ormanı'nda linyit madeninin büyüütülmesine karşı doğa savunucuları eylemler düzenliyor.

İstanbul'da Kuzey Ormanları Savunması da Almanya'daki doğa savunucularına bir basın açıklamasıyla destek verdi.

24 Eylül günü İstanbul'daki Almanya Başkonsolosluğu önünde toplanan Kuzey Ormanları Savunması üyeleri Türkçe ve Almanca yazılı "Almanya Hükümeti Hambach Ormanı ve Kuzey Ormanları'ndan Elinizi Çekin", "Hambach Ormanı'nı Savunan Kardeşlerimiz Yanındayız" pankartları açtı.

Kuzey Ormanları Savunması adına Prof. Dr. Zerrin Bayraktar'ın okuduğu basın açıklamasında, "Kuzey Ormanları katili 3. Havalimanı'nın en büyük 'iş' ortaklarından Almanya, ülkesindeki Hambach Ormanı'nı linyit madenini büyütmek için katlediyor. Linyit madeni için %90'ı yok edilen 12 bin yıllık Hambach Ormanı'ndan geriye kalan yüzde 10'luk kısmı kurtarmak için beş yıldır mücadele eden dostlarımız, devlet müdahalesi ile ağaçlarından koparılacak isteniyor" dedi.

"Doğayla uyum ve barış içerisinde yaşama çabamızdaki doğa savunucularını ormandan çıkarmak üzere 13 Eylül'den bu yana binlerce polis katıldığı operasyon devam ediyor. Polis müdahalesi sırasında uzun süredir direnişi belgeleyen ve destekleyen gazeteci Steffen hayatını kaybetti. 'Tanrı'nın Ormanı' olarak anılıp çevresinde yerleşik topluluklara yaşam sunan, ağaç kesmenin yasak olduğu Hambach ormanı, emperyalist şirketlerce satın alınarak kıyıma uğradı. Bugün yalnızca %10'u kalan orman, nesli tükenme tehdidinde olan 140 canlı türünün yuvası olarak tıpkı Kuzey Ormanları gibi direniyor" diyen Bayraktar, Kuzey Ormanları'nın katili 3. havalimanında, bedeli kamuoyuna açıklanmayan ancak tarihte görülmemiş büyüklükte olduğu söylenen siparişi alan Alman sanayi devi Thyssen-Krupp ve bölgeye üşüşen diğer emperyalist şirketlerce seslenerek "Kuzey Ormanlarından eliniz çekin!" dedi.

"Binlerce yıllık ormanı, altındaki linyit için kesen RWE, Hambach Ormanından elinizi çekin!" diyen Bayraktar, emperyalist şirketlerle ortaklık yaparak halklara ihanet eden tüm devletlerin ormanlardan elini çekmesini istedi.

Kuzey Ormanları Savunucuları "Hambach ormanında direnen dostlarımız, Mumlarımızı yakın, şarkınızı söyleyin! Burada kimsenin pes etmediğini onlara gösterin!" diyerek Almanya'daki doğa savunucularına desteklerini belirterek eylemi sonlandırdı.

Ölüm Orucundaki Vefa Kartal'dan Haber Alınmıyor

Cezaevlerindeki bas-kılara ve kötü uygulamalara karşı sessiz sedasız bir Ölüm Orucu sürüyor. Vefa Kartal, 30 Eylül itibarıyla 87 gündür Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Cezaevi'nde "Temel insan haklarının sağlanması, Cezaevi koşullarının düzeltilmesi, Tedavisinin yapılması" talepleri ile ölüm orucu eyleminde.

Yaklaşık iki yıl önce, beyin lobları arasındaki damarlarda şişme olduğu için beyin cerrahisine sevk edilen Vefa Kartal'da hepatit B, prostat, yüksek tansiyon, ülser, bağırsak sorunu, alerji gibi birçok sağlık sorunu bulunuyor. Vefa Kartal, 18 Ağustos 2017'de de İzmir 1 nolu F Tipi Cezaevi'nde hak ihlallerine karşı açlık grevine girmiş, 114'üncü günde eylemine son vermişti.

6 gündür ailesi ve avukatları, Tekirdağ 1 Nolu'da tutulan Vefa Kartal'dan haber alamıyor. Ağırlandırılmış müebbet hapis cezası olan Vefa Kartal tek kişilik hücrede tutuluyor ve sadece 15 günde bir, birinci dereceden yakınlarıyla görüşme hakkı var. Ancak sağlık durumundan ötürü görüşmek isteyen ailesi ve

avukatlarına cezaevi idaresi "görüş gününü beklemleri gerektiğini" söylüyor.

Vefa Kartal'ı ziyaret edip sağlık durumunu öğrenmek isteyen TTB heyetinin 24 Eylül günü Adalet Bakanlığı'na yaptığı başvuru da kabul edilmedi.

29 Eylül günü kamuoyuna açık bir mektup yazan Vefa Kartal'ın kardeşi Umur Kartal, kardeşi ile 5 gün öncesine kadar düzenli bilgi akışı sağlandığını, ancak son 5 gündür aile, avukat görüşme taleplerinin reddedildiğini ve ağabeyinin hayatından endişe ettiklerini açıkladı. Bu durum, ailesinde Vefa Kartal'a zorla müdahale edilip edilmediği endişesi uyandırıyor.

Umur Kartal, "Kardeşimin ölümüne seyirci kalmayın" diyor.

Editör

Krizden Devrim İçin Yararlanmak!

Baştafi sayfa 1'de

Hayat pahalılığı, enflasyondaki turmanış, paranın değerinin düşürülmesi yoluyla emekçi sınıfların düşürülen alım gücü, katlanarak artan sömürü, küçük esnafın,

orta ölçekteki işletmelerin iflasi, bankaların akbaba gibi borçluların üzerine çöküp ne bulurlarsa el koymaları; bunların hepsi şimdi emekçi sınıfların günlük yaşamının bir parçası halinde.

İşçiler, "fabrikamız, işletmemiz kapanacak mı, işsiz kalacak mıyız" endişesiyle yaşıyorlar. Ay sonu aylıklarını alıp alamayacaklarından emin değiller. Mahalle esnafı, işçinin ay sonunda borcunu ödeyip ödemeyeceğinden emin değil. Bankalar, kredi taksitlerinin, kredi kartı ödemelerinin yapılmayacağını bilmez haldeler.

Otomotiv fabrikalarından biri kapanınca -Renault'nun üretime ara vereceği resmen açıklandı- diğer fabrika ve işletmeler üzerinde zincirleme etki yapıyor ve ötekileri de krize sürüklüyor. İnşaat sektörünün durma noktasına gelmiş olması, sanayinin pek çok dalını etkiledi, stoklar birikti, üretim düştü, kimi fabrikalar kapandı, kapanmayanlar da işçilerinin büyük bölümünü ücretsiz izne çıkardı. Liste böyle uzayıp gidiyor. Sonuçta, ekonomik kriz, toplumsal yaşamın tüm alanlarını etkisi altına alarak emekçi sınıflar üzerinde yıkıcı sonuçlara yol açmaya başlamış bulunuyor.

Dikkat çekilmesi gereken iki noktadan birincisi; tekeli kapitalist ekonominin krizinin, esas olarak, ne dinci faşist iktidarın ne de onun başındaki adamın eseri olduğudur. Elbette, politik iktidarların ve kişilerin izledikleri politikaların krizin şiddeti, hızı, vb. üzerinde etkisi oluyor. Ama krizin çıkış nedenini politik iktidara veya kişilere bağla-

mak kusursuz bir cehalet işidir. Türkiye tekeli kapitalizminin krizleri, dinci faşist iktidardan önce vardı ve kapitalist yapının bir devrimle yıkılmayıp varlığını sürdürmesi halinde gelecekte de olacak!

Dikkat çekilmesi gereken ikinci nokta, kapitalizmin krizinin Türkiye ile sınırlı olmadığıdır. Emperyalist- kapitalist sistem dünya çapında kriz içindedir. Örneğin, Avrupa Birliği'nin en "sağlam" ekonomisine sahip olduğu söylenen Almanya bile otomotiv sanayisine pazar bulabilmek için on bir milyon dizel arabayı hurdaya çıkarmanın hazırlığını yapıyor. Bir dakikada bir araba üretecek kadar gelişen toplumsal emeğin üretkenlik gücündeki muazzam artış ile kapitalist mülk edinme biçimi arasındaki çelişkinin sonucudur bu.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının, emekçilerinin kapitalizmin krizlerinden ve bu krizlerin yıkıcı sonuçlarından kurtuluşlarının tek yolu, krizin kaynağını yani kapitalist üretim biçimini ve sermaye sınıfının egemenliğini bir toplumsal devrimle yıkmak, ortadan kaldırmaktır. Bunun dışında işçi sınıfını ve emekçileri bu yıkımdan kurtaracak hiç bir yol yoktur.

Sorunun tek çözüm yolu bu olduğu halde, kimi örgüt, parti ve çevreler, emekçi sınıflara, "krizin faturasını onlar ödesin" sloganıyla çözüm yolunu gösteriyorlar. "Onlar" dedikleri şey elbette, burjuva sınıftır. Ama sorunu böyle koymak, "fatura" dedikleri belirsiz bir şeyi çözüm olarak göstermek emekçi sınıfları burjuva sınıf hesabına aldatmak, oyalamak, kandırmaktır.

Çünkü burjuva sınıf, işçileri işten atarak, ekmeğe suya, iğneden ipliğe kadar emekçilerin tüm tüketim mallarına zam yaparak, paranın değerini düşürerek, politik iktidar eliyle dolaylı vergileri ar-

tırarak ve daha bin bir yolla krizin "faturasını" emekçi sınıflara ödetmeye çoktan başlamış bulunuyor zaten. Kısacası, emekçi sınıflar ve yoksul kitleler, eğer ortada bir "fatura" varsa o faturayı ödüyorlar ve burjuva sınıf egemenliği altından başka yolu da yok.

Kapitalistler sınıfı, yasaları yapan, vergileri toplayan, polis, tahsildar, maliyeci ve ona eşlik eden silahlı gücü elinde tutan politik iktidar sahip oldukça kapitalist ekonominin krizinin sonuçlarını emekçi sınıfların üzerine yıkmaya gücüne sahiptir. Ve bu güç elinde oldukça, kapitalist sınıf, "krizin faturasını" kendi cebinden ödeyecek kadar ahmak değil.

"Krizin faturasını" ödememenin yek yolu, kapitalistler sınıfının elinden bu gücü almak, işçi sınıfının, emekçilerin, yoksulların, ezilen halkların eline vermektir. Başka bir ifadeyle, kapitalistler sınıfının egemenliğini yıkmak; yerine işçi sınıfı ile emekçi halkların devrimci iktidarını kurmaktır. Sorunun özü budur. "Krizin faturasını ödemeyeceğiz" ya da "Krizin faturasını onlar ödesin" diyenler, sermaye sınıfının egemenliğinin yıkılmasından, yani işin özünden söz etmeyerek, bu özü gözden kaçırarak gerçekte emekçi sınıfları, ezilen halkları oyalararak aldatıyorlar.

Bunu yapıyorlar çünkü bu adamlar burjuva sınıfıyla, kapitalistler sınıfıyla uzlaşma, "barış içinde bir arada yaşama" arayışı içindedir. Onlar burjuva egemenliğinin yıkılmasından değil, kapitalist toplumun ekisinin değişiminin giderilmesinden; yırtığın söküğünün tamir edilmesinden yanalar. Kapitalist toplumun krizinden kapitalist üretim biçimini ve burjuva sınıf egemenliğini yıkmak için yararlanmaya çağırarak yerine, emekçi sınıflara içi

boş, anlamsız önerilerde bulunmalarının nedeni bu.

Krizin yıkıcı etkilerini etlerinde-kanlarında hisseden işçiler her yerde eyleme geçmeye başladılar. İşçi sınıfının eylemleri giderek yaygınlık kazanıyor. Uzlaşmacıların işçi, emekçi sınıfları olmadık slogan ve önerilerle oyalamaları boşa çıkarılmaktadır. İşçi sınıfının harekete geçmiş olması önemlidir. Ancak onun kadar önemli bir başka nokta, hareketin devrimci politik hedeflere sahip olmasıdır. Bu noktada, devrimci öncü işçilere büyük görev düşüyor. Leninistler, işçi sınıfına devrimci hedefi, devrimci çözüm yolunu gösteriyor. Bu, burjuva sınıf egemenliğinin yıkılması, yerine emekçi sınıfların devrimci iktidarının kurulmasıdır. Bu devrimci hedefi işçi sınıfına, eylem halindeki, eyleme geçmeye hazır işçilere götürmek öncü işçilerin hem görevi hem de tarihsel sorumluluğudur.

Burjuva sınıf ve dinci faşist iktidar korkuyor. Öyle ki, enflasyon rakamlarını istedikleri biçimde göstermeyen bürokrati görevden alacak; bir ağacın kesildiğini haber yapan gazeteciyi, açıklama yapan sendika başkanını tutuklayacak kadar korkuyor. Korkularında haksız değiller çünkü ekonomik kriz siyasi krizle birlikte bir devrim; sermayenin sınıf egemenliğini, kapitalist üretim biçimini yıkmamanın koşullarını son derece olgunlaştırmıştır.

Önümüzdeki aylarda işçi sınıfı ve ezilen halkların hareketi hem yayılmaya devam edecek hem de sertleşecek. Öncü devrimci işçiler, Leninistler bu koşullardan sermaye sınıfı egemenliğini yıkmak için yararlanmak gerektiğini eylem halindeki işçilere bıkmadan usanmadan anlatmalılar.

Eylem halindeki emekçi sınıflar kendilerine devrimin yolunu gösterenleri anlayacaklar!

Dışarıda Eylemlerle

Buraya Cesaret Verilmeli!

5 Ekim Dev Yapı-İş Genel Başkanı Özgür Karabulut'un da tutuklanmasının ardından şantiyede baskı ve şantajlar altında çalışan işçilerden biri, İnşaat-İş aracılığıyla bir mesaj paylaştı.

Güvenlik nedeniyle ismi açıklanmayan işçi, tutuklamaların ısrarla devam etmesinin tek sebebinin kalan işçilere gözdağı verip korkutmak olduğunu vurgulayarak "Dışarıdan bir şey yapılmazsa 20 bin kişiyi de alsalar buradan ses çıkmaz." dedi.

Şantiyedeki zorunlu mesainin ve gözaltıların bir başka nedenini "Bir yandan da millet kendisi işi bıraksin, tazminat hakkını kaybetmiş diye yapıyorlar. Böyle bir şey olmayacağını onlar da biliyor herkes de... Çünkü baskı genelde burada uzun süredir çalışanlara oluyor" diyerek açıklıyor.

"İşi azalan firmalarda baskı sürekli artıyor. İş azaldıkça mesaiye zorlanılıyor. İş azaldıkça 'hadi, hadi' uygulaması artıyor. Dışardan diye yürüyüş vb. yapıp cesaretlendirilmeli burası.

Yoksa 20 bin kişiyi de alsalar buradan ses çıkmaz" diyen işçi şantiyedeki arkadaşlarının destek ve cesareti ihtiyacı olduğunu belirtiyor.

İşçi bu yönüyle doğru bir noktayı işaret ediyor. İşçiler şantiyede tam bir tecrit altında tutuluyor. Hatta daha fazlası, kelimenin gerçek anlamında toplama kampında tutuluyor işçiler ve onların sesini ancak dışarıdaki sınıf dostları yükseltebilir, onlara güç verebilir.

3. Havalimanı'ndaki baskı ve tutuklamalar iktidarın ve yandaşlarının söylediği gibi "3. Havalimanı'nın bitmesini engelleyenlere karşı" bir operasyon değil. Burada uygulanan iktidarın kalıcı hale getirdiği zor aracı OHAL'in tüm işçi sınıfı üzerinde uygulanacağını bir göstergesi.

Her an 'kriz', 'dolar

yükselmesi' üzerine yazıp çizen 'kriz yok, psikolojik' diyen sermaye ve onun iktidarı bundan sonra patlak verecek işçi eylemlerine, isyanlara karşı bir gözdağı veriyor. Havalimanı işçileri üzerinden veriyor mesajlarını.

İçerideki işçinin çok haklı olarak işaret ettiği gibi "Havalimanı işçilerinin taleplerinin kabul edilmesi, tutuklanan işçilerin derhal serbest bırakılması ve atılan işçilerin geri alınması için dışarıdaki emek dostları harekete geçmezse buradaki baskı, terör ve tutuklamalar yayılarak devam edecektir."

3. Havalimanı şantiyesinde yaşananlar hem işçi sınıfı hem de burjuvazi için bundan sonra kopacak fırtınaların bir işaretidir. İşçi sınıfı ve emekçiler buna göre tavır almalı mücadeleyi birliğini örmeli, dayanışmayı büyütmelidir.

Candy Hoover İşçileri Üretimi Durdurdu

Eskişehir'de kurulu Candy Hoover Doruk fabrikasında 16 işçinin işten çıkarılması sonucu bine yakın işçi 1 Ekim günü üretimi durdurdu.

Birleşik Metal-İş Sendikasının örgütlü olduğu Candy Hoover Euroasia Ev Gereçleri AŞ'ye ait 3 fabrikadan biri olan Doruk'ta 16 sözleşmeli işçinin işten çıkartılması üzerine 3 fabrikada bulunan 1000 civarındaki işçi üretimi durdurdu. İşten atmalara tepki gösteren işçilerin eylemi ertesi gün de devam etti.

Ankastre, ocak, kurutma makinesi ile bulaşık makinesi gibi beyaz eşya

üretimini yapıldığı Candy Hoover Euroasia'da üretim müdürünün "Yaptığınız kanunsuzdur" diyerek tehdit ettiği ve sürekli olarak video kaydı aldığını belirten işçiler "Asıl kendisi kanunsuzluk yapıyor toplu sözleşmenin gereklerine

uyumuyor" diyerek tepki gösteriyor.

Eskişehir'de bulunan Renta ve Doruk fabrikalarında işçiler geçtiğimiz hafta sözleşmeli işçilerin kadroya alınması, yemek ve servislerin iyileştirilmesi, işçiler üzerindeki

baskılara son verilmesi talebiyle yarımşar saatlik iş bırakma eylemi ile mesaiye kalmama eylemleri gerçekleştirmişlerdi. İşçilerin eylemleri üzerine sendika ile şirket yetkilileri arasında bir görüşmeler başlamıştı.

İşçilerin 11 madde halinde belirledikleri taleplerinin kabul edilmemesi halinde sendika eylemlerin artarak devam etmesi kararı almıştı.

Candy Hoover Euroasia işçileri işten atılan arkadaşlarının geri alınması ve taleplerinin yerine getirilmesi için iş durdurma eylemini bugün de sürdürüyor.

Emekliler: Bu Borç Bizim Değil!

Tüm Emekliler Sendikası üyeleri tüm illerde eş zamanlı basın açıklamasıyla krizin emeklilerin sırtına yüklediğini, kamu borçlarını emeklilerin yaratmadığını belirterek tüm emeklileri bu krize ve krizi yaratanlara karşı mücadeleye çağırdı.

İstanbul'da Tüm Emekliler Sendikası üyeleri Kadıköy İskele Meydanı'nda bir araya geldi. "Bu Borç Bizim Değil, Krizin Faturasını Emekliler Ödemeyecek" yazılı pankart açarak "Savaşa Değil Emekçiye Bütçe", "Krizin Bedelini Ödemeyeceğiz" sloganları attı.

Tüm Emekliler Sendikası Yönetim Kurulu üyesi Songül Kılıç'ın okuduğu basın açıklamasında kamu binalarının dinci cemaatlere parsellendiğini, taşınmazların 49 yıllığına kiraya verildiğini diğer yandan eğitimin tamamen cemaatlere bırakıldığını belirtti.

Yılbaşından bu yana

TL'nin döviz karşısındaki düşüşün ne zaman duracağı bilinmediğini resmi enflasyonun şu anda resmi olarak %24 civarında olduğunu ve ücretlerinin git-tikçe eridiğini söyledi.

Ağustos 2018 itibarıyla; Açlık sınırının 1.812 TL Yoksulluk sınırının 6.050 TL olduğunu, tek kişinin geçimi için 2.225 TL gerektiğine dikkat çeken Kılıç 13 milyon emeklinin tamamına yakını ve asgari ücret alanların açlık sınırının altında bir gelirle yaşamak zorunda kaldığını ifade eden Kılıç, şartlarda yaşamak zorunda bırakılan insanların geçim sıkıntısı nedeniyle intihara sürüklendiğini, pek çok emekçinin İsmail Devrim'in yaşamına kıydığı gibi intihar etme durumuna geldiğini söyledi.

İflas eden ve konkordato ilan eden binlerce firmanın yasaklar nedeniyle açıklama bile yapamamışlığını, Ağustos 2018'de 954 işyerinin kapandığını, 8

ayda kapanan işyeri sayısı 7.877 olduğunu bunun ise günde ortalama 31 işyeri kapanması demek olduğunu belirten Kılıç, "Bu şartlar altında, tüm emek ve demokrasi güçlerini krizi yaratanların krizin faturasını emeklilere, ezilenlere ve emeklilere çıkartma girişimlerine ve saldırılarına karşı hızla harekete geçmeye birlikte mücadele yürütmeye, omuz omuza vermeye çağırıyoruz" dedi.

Kılıç emekliler olarak taleplerini ise şöyle sıraladı:

* Son 15 yılın en yüksek enflasyonuna karşı eriyen ücretlerdeki fark acilen telafi edilmeli,

* Vergideki adaletsizlik giderilmeli, partili/yandaş patronların ana parasını ve vergi borcunu sıfırlayan kararlar derhal iptal edilmeli

* Ülkedeki OHAL in devamı niteliğinde ve mülki idarecilere verilen yetkiler iptal edilerek, hukuk ve demokrasi tesis edilmeli,

* Savaş tamamlanıyla

halk uyutularak krizin faturası emeklilere çıkarılmamalı,

* Saray rejiminin devasa bütçesi, örtülü ödenek ve kanun dışı kaynak kullanımı derhal durdurulmalıdır.

Tüm Emekliler Sendikası üyeleri "Bu krizi biz yaratmadık kim yarattıysa o kesim ve gruplar ödesin" basın açıklamasını sonlandırdı.

K ü ç ü k k u y u ' d a Emekliler Yürüyüş Yaptı

Tüm Emekliler Sendikası (Çanakkale) Küçükkuş Şubesi üyeleri ise saat 11.00'de sendika şubesinde toplanarak liman çevresindeki caddelerde "Zam Zülüm İşkence, İşte AKP," "Savaşa Değil Emekçiye Bütçe", "Krizin Bedelini Ödemeyeceğiz" sloganlarıyla yürüyüş yaptı. Cumhuriyet Meydanı'na gelerek burada ortak basın metnini okuyan Tüm Emekliler Sendikası üyeleri yine sloganlarla eylem alanından ayrıldı.

Kapitalizmin Ciğerini Sökmek Lazım

İ. Cevat Çetiner

Türkiye ekonomisindeki payı son 20 yılda %30'lara ulaşan inşaat sektörü, yüksek kar oranları sayesinde ekonominin ayakta kalmasına önemli katkı sundu. Öyle ki, asıl faaliyet alanı farklı sektörler olan birçok sermaye grubu, pekmeze üşüşen sinekler gibi bu sektöre el attılar.

İnşaat sektörünün ekonomideki ağırlığının bu denli artmasıyla koşut biçimde, inşaat sektörü ile siyasi iktidarın birbirini var etmesi, birbirini beslemesi ve kaynaşması yıldan yıla belirginleşti. Yani inşaat iş kolu, son 20 yılda hem Türkiye ekonomisinin hem de siyasi iktidarın temel dayanaklarından, ana kolonlarından biri haline geldi dersek, durumu abartmış olmayız. Şimdi bir adım daha ileri gidelim.

Konut inşaatı üzerinden yaratılan rant, özellikle orta sınıfların gözünü kamaştırdı. Zenginlik sağlayan düzeni korumak adına, siyasi iktidara yandaşlık yahut kayıtsızlık bu kesimlerin belirgin tavır oldu. Küçük burjuvalar ve küçük burjuvalaşmış olan işçi aristokrasisi içinde de, uzun vadeli konut kredileri vasıtası ile işleyen düzene yandaşlık, kayıtsızlık veya taş çatlatan sabır hali belirgin tavır haline geldi.

Yani bu iş kolu, kapitalist ekonominin ve mevcut siyasi iktidarın en önemli taşıyıcı kolonlarından biri olmakla kalmadı; aynı zamanda, toplumsal muhalefetin küçük burjuva kesimini dizginlemenin en önemli dayanaklarından biri oldu.

Şimdi bir adım daha ileri atıp, şu soruya yanıt arayalım: Türkiye kapitalizminin ekonomik, siyasal ve toplumsal taşıyıcı kolonlarından biri haline gelen inşaat sektörü neyin üzerine yükseldi?

Toprak rantı ve yoğun emek sömürüsü üzerine. Şüphesiz ki, toprak rantının büyük payı var, lakin, toprağın üzerinde yükselen bina olmadığı sürece, toprak rantının bu ölçüde gerçekleşmesi de mümkün değildi. Dolayısıyla mesele dönüp dolaşıp emek sömürüsüne dayanır.

Yani inşaat işçisinin sömürüsü üzerinden elde edilen ekonomik-siyasal-toplumsal güçle tepedekiler tepesibilmiş orta sınıflar yemlenerek toplumsal başkaldırlar frenlenmeye çalışılmıştır. Başka bir ifadeyle, kapitalist düzene taşıyıcı kolonluk eden inşaat sektörünün taşıyıcı kolonu da inşaat işçisidir.

Bir adım daha ileri atıp, artık şu soruya cevap arayabiliriz: bir binayı yıkmak istiyorsanız patlayıcılarınızı onun duvarlarına mı yerleştirirsiniz yoksa taşıyıcı kolonlarına mı? Veya başka bir şekilde soralım. Diğer etkenlerden arındırarak kısa ve basitçe özetlediğimiz bu tablo, hem AKP'yi hükümetten indirmeye hem de kapitalizme son vermeye ant içenlere ne anlatıyor? Tıpkı tekstil, tıpkı otomotiv sektörlerinde olduğu gibi, inşaat iş kolunda örgütlenmenin ve mücadelenin ne kadar temel önemde olduğunu.

Bu kadar önemli bir iş kolunda örgütlülük ve mücadele düzeyi nedir peki? Çalışma ve Güvenlik Bakanlığı'nın Temmuz 2018 verilerine göre, bu iş kolunda çalışan işçi sayısı 1 milyon 747 bindir. Kayıt dışı olan kısım, bu rakama dahil değil. Yine aynı bakanlığın verilerine göre, bu iş kolunda faaliyet yürüten 9 sendikamız toplam üye sayısı 55 bin. Ve bu 55 bin işçinin 52 bini yol-iş sendikasına, yani asıl olarak karayolları gibi kamuya ait alanlarda örgütlenen sendikaya üye. Yüzde ile ifade edecek olursak, epi topu sendikalaşma oranı %3.

Bu rakamları görünce, insan ister istemez şöyle düşünüyor. Devasa karlar elde edildiğine ve bu alan sistem için çok önemli hale geldiğine göre, işverenler işçilere çok yüksek maaş, sosyal haklar veriyor olmalı ki, bu işçiler örgütlenme ihtiyacı, dürtüsü hissetmiyor olsun. Gerçek böyle mi?

Sadece Temmuz 2016 -Temmuz 2018 arasında, inşaat sektöründe, 904 işçi yaşamını yitirmiş. Kaba bir hesaplama, bu sektörde son 20 yılda 8000 işçinin yaşamını yitirdiğini söyleyebiliriz. Başka bir ifade ile 2 günde 3 işçi, iş cinayetlerinde ölüyor. İnsan hayatının bu denli hiçe sayıldığı bir sektörde, işçilerin ekonomik ve sosyal haklarının ne düzeyde olduğunu tahmin etmek zor olmasa gerek. Somut örneklerini görüyor, yaşıyor, dinliyoruz zaten.

Sendikalaşma oranının yok denecek düzeyde olması, bundan değilse başka neden olabilir peki? Mesela, uzun bir döneme yayılan iç savaşın, toplumun diğer kesimlerini olduğu gibi işçi sınıfını da siyasal olarak ayırdığı biliyoruz. Bu durumun sonucudur diyebilir miyiz?

Bir noktaya kadar, evet diyebiliriz. Ama bu %3'e karşı %97'i bulan örgütsüzlüğü açıklamaz. İki sebeple ilki, iç savaşın yarattığı siyasal kutuplaşma bu oranlara karşılık gelmiyor. Bu kutuplaşmanın en keskin uçları açısından dahi bakılsa, sendikalaşma oranının en az %10'ları geçmesi gerekir. İkinci sebep, bu işkolunda ağırlıklı olarak çalışanların Kürt işçileri olması (diğer büyük kitle Karadenizlilerdir). Ulusal hareketin Kürt halkı içindeki etki, yönlendiricilik düzeyinin en az %50'lere vardığını bildiğimiz göre, bunun bu sektöre yansımının, inşaat sektöründeki işçilerin en az %25'ine karşılık geleceği açık. Dolayısıyla iç savaşın politik komplaktırıcı etkisi hesaba katılsa dahi bu durum bir hesaplama en az 170 bin bir diğer hesaplama ise en az 450 bin işçinin sendikali olmasının önünde engel değil. Bilakis, en az 170 ile 450 arasındaki sendikali işçinin varlığı beklenir doğal olarak.

Halen aradığımız soruya cevap bulamadık. 55 bin gibi görünen ama özünde 2 bini aşmayan bu sendikalaşma oranı nasıl açıklanabilir?

Sendikalaşan, bu yönde çabaya giren işçilerin çabuk tespit edilip işten atıldığı, denetimin yoğun olduğu, iş kolunun çok dağınık olduğu vb. gerekçeler ileri sürülebilir. Fakat bu işkolunda sendikalaşma çabasında oldukları için işten atılan işçilere dair hemen hemen hiç haber göremiyoruz. Onbinlerce işçi bu durumla muhatap olsaydı, buna karşı verecekleri mücadele gizlenemez ve yaratacağı etkiye muazzam olurdu. Yine denilebilir ki, işçi sınıfının tek örgütlenme biçimi sendika değildir. İşkolunun koşulları nedeniyle, işçi komiteleri biçiminde örgütlenme ağırlık kazanıyor. Elbette mümkün, gerek sendikalar gerekse siyasi hareketler bu bilgiye, deneyime sahip. Fakat hem bu işyerlerindeki çalışma koşullarının kötülüğünün olabildiğine devam etmesi, hem iş cinayetlerinin devam etmesi ve hem de bunlara karşı yapılan eylemlerin yetersizliği ve çoğunlukla da kendilindenliği bu yönde bir örgütlenmenin de yok denecek kadar yetersiz olduğunu ortaya koyuyor.

Tüm bunlardan sonra geriye tek bir seçenek kalıyor, inşaat işçisinin örgütlü bir güç haline dönüştürülmesi, örgütlü bir sınıf mücadelesi yaratılması için gerekli çabanın ortaya konmadığı. Bunu yapabilecek yapılarındaki bir sendikalar. Ve biliyoruz ki, sendikalar mücadele örgütü olmanın çıkış noktasında. Soma'da 301 maden işçisinin katledilmesini sineye çekecek sendikalar, sadece hiçleştiklerini değil, aynı zamanda her açıdan çürüdüklarini de ortaya koymuş olurlar.

Bu durumda geriye sol sosyalist, devrimci hareketlerin çabası kalıyor. Kimi sendika ve işkollarında etkin olan sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin mücadele anlayışlarını çeşitli vesilelerle eleştirdiğimiz ve bu işkolu özelinde de etkin, özel bir yanları olmadığı için, bunların durumunu es geçebiliriz. Geriye iki aktör kalıyor. Biri, proletaryanın devrimci sınıf partisi diğeri de ulusal hareket. Tüm kısa özetimizden de anlaşılacağı üzere, bu alan, bu iki siyasi hareket için önem taşıyor. İğneyi kendimize çuvaldızı başkasına sözüne uyalım bu aşamada.

Proletaryanın devrimci sınıf hareketi için, işçi sınıfının örgütlenmesinin temel önemde olduğu, olmazsa olmaz olduğu açık. Sadece sınıfsız sömürsüz topluma ulaşmak için değil, demokratik devrimi güvenceye alabilmek için de bunun şart olduğuna her vesileyle ve her açıdan dikkat çekilmekte. Bu yönde kesintisiz bir şekilde irade ortaya konduğu ve çaba harcandığı da açık. Bu doğrultuda, inşaat iş kolu içinde emek harcanmakta. Gerek devrimci bir sendikamızın yaratılması gerek dışarıdan inşaat işçileriyle ilişki ve bağ kurmak, gerekse de bizzat bu alanda çalışmak üzere "insanlar" yollanarak bu alanla bağların geliştirilmesi yönünde bilinçli çaba içinde olunmuş ve her fırsat değerlendirilmeye çalışılmıştır.

Ama sonuç açısından bakıldığında, yetersiz kaldığı da tüm bunlar kadar gerçek. Tüm nesnellik alabildiğine yüksek sesle şöyle sesleniyor: Çabanız yetersiz. Değiştirmek istiyorsanız değişin, kendinizi aşın. Binayı çökertmek için patlayıcılarımızı kolonlara yerleştirin. Niceliğiniz yetmiyorsa, niteliğinizi güçlendirin.

Nesnellik, bunu sadece bu iş kolunda örgütlenme açısından talep etmiyor. Aynı zamanda, çok büyük önem verilen halkların mücadelesi birliği açısından da bunu talep ediyor. Çünkü bu alanda çalışan işçilerin önemli bir bölümü Kürt'tür, Kürdistanlıdır. Metropollerde bu işçilerle kurulacak bağın, Kürt proletaryasının bağımsız sınıf hareketini yaratmaktan yoksul köylülük ile ilişkilenebilir. Kadar uzak olacak bir çok sonucu olacaktır. Başka bir ifadeyle, sermayeyi ayakta tutan bir diğer kolon olan Kürt ve Türk halklarının ve proletaryasının bölünmüşlüğüne de son verecek dinamığe sahiptir.

Tüm bunları toparlarsak, inşaat iş kolunun sadece kapitalist düzen için değil aynı zamanda onu yıkmak isteyenler içinde ne kadar stratejik bir öneme sahip olduğunu söyleyebiliriz. Öyleyse hak ettiği değeri vermek lazım.

Paydostan sonra

Bir sanayi kafesinde işçilerle buluşuyoruz. İçlerinde Mücadele Birliği okurları da var. İşçilere Mücadele Birliği gazetesinde yayınlanmasını istedikleri, onları etkileyen hikayelerini soruyoruz. Bir bir dökülüyor konuşmalar gülmeler... Sizlere bu deneyimleri onların ağzından aktaralım.

1.İşçi: 10 Ekim katliamından çok etkilenmişim. Ne yapabilirim diye düşündüm. İşyerinde benim gibi düşünen, güvendiğim arkadaşlara sordum. Bir siyah kumaş bulduk, küçük kurdeler halinde kestik. Diğer işçi arkadaşlara dağıttık. "Bu ne?" diye sorana anlattık. İtiraz eden olmadı. Hatta en gerici olduğunu düşündüğümüz arkadaşlar bile olayı anlatınca üzüldüler onlar da taktılar. O gün kurdelerini hiç çıkarmadık.

2.İşçi: Mücadele Birliği gazetesini okumaya başlamıştım. Ama işten çok geç çıktığım için çoğunlukla okuyamıyordum. Izgara başında çalışıyorum ben. Gazetenin köşe yazılarını kesip katlayıp cebime koyup işe götürmeye başladım. Izgara başında kenara, tahtamın altına koydum. Izgarayı beklerken birkaç satır, birkaç satır okumaya başladım. Bakın (cebenden iyice katlanmış bir kağıt parçası çıkarıyor) burada.

3.İşçi: Bizim işyeri çok sıkı. İçeri girenler üstümüz arıyor. Ama ben de Mücadele Birliği gazetesini içeriye sokmayı kafama koymuşum. Yemeklerimizi sardığımız gazeteye hiç bakmadıklarımı fark ettim. Hemekleri sardım. Öğlen yemeğinde ortaya açtım. Baktım arkadaşlar sağından solundan gazeteyi okuyorlar. Hiç durumu bozmadım. Gazetenin çıktığı zaman dışında diğer gazetelerin kahveden topladıklarını götürdüğüm için kimse bir şey anlamadı. Ama gazetenin çıktığı günlerde yemek soframız bizim gazete. Bir parça bile görseler kardır.

4.İşçi: İşyerinde kadın işçilerin kendi aralarında konuştuklarını duydum. Evden, çocuktan ondan bun-

dan konuşup duruyorlar. Gideyim bir, hem konularımı değiştireyim hem de iletişim kurayım diye düşündüm. Yanlarına gittim. "Şef size 'mal' diyor, siz mal mısınız?" dedim. Gerçekten de şef, kadın işçilere bunu alenen söylemişti ve hiç ses çıkmamasına bozulmuşum. Önce bozuldular. "Ne diyorsun sen?" diye çıktılar. "Ben demiyorum, Şef diyor, hem de sizin yüzünüze diyor" diye anlattım. Sonra konuşma ilerledi. Bana kızgınlıkları şefe kızgınlığa döndü. Birbirleri arasında bile konuşmaya cesaret edemedikleri bu konu açılmış, tartışılmaya başlanmıştı bile. Ondan sonra da onların sohbetlerine katılmaya başladım.

5.İşçi: Bundan 3-4 yıl önce işyerimizde bir abimiz vardı. Devrimci olduğumu bilirdik. Herkes bilirdi. En gerici işçiler bile onu sever, sorunlarını paylaşırdı. Bir gece 4'de çay molası verilmesi gerektiği halde mola verilmedi. Hepimiz hem çok yorulmuş hem de sinirlenmiştik. Aklımıza abimiz geldi. Abi gündüz çalışıyordu. Aradık, yarım saat içinde işyerine geldi işliğini çaldı, "durdurun bantları" dedi. Herkes bantını durdurdu. Şef geldi. "ne oluyor" dedi. Abi, "çay molası saati" dedi. Şef, "iş bitince mola verilecek, iş gecikiyor" dedi. Abi, "hayır, çay molası saati bu, çay içilecek" dedi. Şef arkasına bakmadan iş yerinde o abiyi konuşuruz. Ama patronlar da sendikacılar da onu konuşup dururlar.

6.İşçi: Bizim işyerinde de bir devrimci abimiz vardı. Bir komite bile kurmuştuk. Komitede kimlerin olduğu tahmin ediliyor ama tam olarak bilinmiyordu. Komitenin varlığı

işyerinde konuşulup duruyordu. Bir gün bir arkadaşımızın yalnız ve üzgün bir şekilde oturduğunu gördüm. "Ne olmuş?" diye sordum. "Müdürlerle çok yakın ilişki kurduğu için komite onu dışlamış" dediler. Kendisi, iş için konuştuğunu, onlarla yakınlık kurmadığını söylemiş. Komiteden bir arkadaş onunla konuşuncaya kadar kimse o arkadaşla konuşmadı.

7.İşçi: Bundan önce büyük bir şantiyede çalışıyordum. Basına da yansıyan büyük bir gıda zehirlenmesi olayı oldu. Ben de zehirlenip hastaneye kaldırılanlardandım. Mücadele Birliği'nden arkadaşlarla sonra görüştüğümde konu konuyu açtı bunu anlattım. Onlar da bu olayı gazeteye haber yapmak için başka haber kaynaklarından yararlanıldıkları eğer o zaman haberleri yayıyordu benimle konuşabileceklerini ve doğrudan haber yapılabileceğini söylediler. Yaşadığım olayın haber olacağını düşünmemiştim. Bugün olsaydı hemen onları arardım.

8.İşçi: Bizim fabrika performansla çalışıyor. Günlük sayıyı tutturmak zorundasın. Bir yıl önce bir arkadaş işe başladı. İyi bir arkadaş. Sevdik onu. Ama arkadaş çok becerikli değil. Yavaş çalışıyor. Sayıyı tutturamıyor. İşten hemen atılmalıydı. Ben eski olduğum için fazla yapabiliyorum. Aramızda fazla yapan arkadaşlar da var. Malı fazla yapıp izin alacağımız günler için biriktiriyoruz. Bu fazlalarla arkadaşın sayısını tamamladık. Bir yıldır da bu böyle sürüyor. Arkadaş zamanla hızlandı, daha az katsak da oluyor.

Bildiğim Tek Şey İki Sınıf Olduğu: Burjuvazi Ve Proletarya

Flormar işçilerini ilk ziyarete gidişimizin üzerinden çokça zaman geçti. Eyleme başladıkları günden bu güne birçok kez yanlarına gittik, bazen dertlerini dinledik bazen onlar bizi dinledi. Çoğunluğu kadın olan işçiler, sendikali oldukları için işten atılmıştı ve fabrika önünde eyleme başlamışlardı. Devam eden günlerde ise eylemdeki işçilere el sallayan, alkışla destek veren diğer işçiler de işten atılmıştı.

İşçilerin çoğunluğunun kadın olması ve bununla birlikte tamamına yakınının da başörtülü olması, işçilerin hemen hemen hepsinin, ilk defa böyle bir eylem deneyimi yaşamaması çok kişinin aklında soru işaretleri yaratıyordu. Bu eylem ne kadar sürerdi? Evlerine dönecekler miydi yoksa kararlılar mıydı?

144. günlerinde gerçekleştirildiğimiz (bu zamana kadar çok kez gittik yanlarına) son ziyaretimizde, uzun bir yolculuk-

tan sonra Gebze Organize Sanayi Bölgesi'ne varmıştık. İşçiler tüm enerjileriyle ve artan bilinçleriyle karşılıyordu bizleri. Tüm işçilerle selamlaşıp, hemen sohbe koyulduk.

Eylemin işçilere katılmalarını konuşuk işçilerle. İlk kez eyleme çıkan bir kadın işçinin "bizim sırtımızdan neler kazandığımızı bu eylemle öğrendik. İçerideyken bunların hiçbirini bilmiyorduk hepsini sendikali olduktan sonra, bu eylemle öğrendik" sözleri eylemin öğreticiliğini bir kez daha gösteriyordu bize.

Gün boyunca tek gündem emekti. Gerçek-

leşen diğer işçi eylemlerini konuşuk işçilerle, birlikteliğin verdiği duyguyu anlattılar bize. Cargill işçileriyle yaptıkları eylemi, BBS işçilerinin ziyaretlerini bunların özgüvenlerini nasıl arttırdığını, haklıklarından şüphe duymadıklarını anlattılar. Kriz ile ilgili konuyu kendileri açtı bizlere. Kriz yok diyorlar ama marketlere gittiğimizde var olduğunu görüyoruz. Bunu biz yaşıyoruz istedikleri kadar yok desinler, diyorlar.

Bir erkek işçi dahil oluyor sohbetimize ve işçinin kadını erkeği, al-

evisi sünnesi, Türkü Kürtü olmadığını anlatıyor bizlere, işçi ile patron olduğunu ve işçilerin birlikte olması gerektiğini kendi diliyle anlatıyor. Tıpkı Dünyayı Sarsan On Gün filmindeki işçinin dediği gibi, "Bildiğim tek şey iki sınıf olduğu: Burjuvazi ve Proletarya"...

İşçilerin bir kütüphane kurduklarını görüyoruz. Bir sonraki ziyarete onlara kitaplar getireceğimizi söylüyoruz ve mutlu oluyorlar. Gazetelerimizi dağıttığımızda hemen karıştırıyorlar, işçi haberlerine ve tabii kendileriyle ilgili haberleri hemen okuyup üzerine yorumlar yapıyorlar. Mutlulukları görülmeye değer.

Diğer işçilerle dayanışmanın verdiği duygunun anlatması, krizle ilgili sohbetlerimiz eylemin ve yaşamın öğrettikleriyle açıklanabilir. Eylem sadece eylemdeki işçilere değil biz ziyaretçilere de çok şey öğretiyordu ve öğretmeye devam edecek.

Ryanair İşçileri Yeniden Grevde

Almanya, Belçika, İspanya, İtalya, Hollanda ve Portekiz'deki Ryanair çalışanları bugün 24 saatlik greve başladılar.

Ryanair işçileri daha iyi çalışma koşulları ve işçinin çalıştığı ülkenin hukukuna göre iş kontratı talep etmek için aylardır Avrupa düzeyinde eylemlerde idi ve geçtiğimiz haftalarda da uyarı grevine çıkmıştı. İrlanda şirketi Ryanair, tüm işçilerine İrlanda hukukuna göre iş kontratları dayatıyor. İşçiler ise çalıştıkları ülkelerin iş yasalarına tabii olmak istiyor.

Ryanair, bu grevde 250'ye yakın uçuşu iptal etmek zorunda kaldı.

Acı Ders:

93 Moskova Ayaklanması

Sinan Kaleli

“Yeltsin Ayaklanmayı Ezdi!” 5 Ekim 1993 tarihli The Guardian başlığı böyledi. Günümüz okuru için çok uzak bir döneme ait bu başlık, Sovyetler Birliği'nin dağıtılması sonrası iktidar mücadelesinde keskin bir virajın dönüldüğü tarihe ait. 3-4 Ekim 1993'te “Beyaz Ev” (Halk Temsilciler Kongresi ve Yüksek Sovyet) direnişinin kanla bastırıldığı olaylara atfen atılan manşet. Batı'nın “özgürlük ve demokrasi” konusundaki görüşlerinin hakiki özünü çirliçlik yansıtan onlarca manşetten sadece bir tanesi!

Başka neler mi var? Mesela Yeltsin'i kanka edinen ABD başkanı Oval Ofis'in meşhur Bill Clinton'ın katliamı alkışlayıp pazarlayan incileri: “*Şu açık ki çatışmayı muhalifler başlattı, Başkan Yeltsin'in düzeni sağlamaya çalışmak dışında bir seçeneği yoktu. ABD Yeltsin'i destekliyor çünkü o Rusya'nın demokratik seçilmiş lideri.*” Mesela İngiltere başbakanı J. Major'ın katliamın üstünü örttüren “*Şu an gereken şey olağan düzenin tesisidir ve Ruslar Kasım'da yapılması planlanan seçimleri gerçekleştirmelidir*” sözleri.

Hemen tüm Batı basınında mesele bir “Anayasa krizi” olarak anlatılıyor, “suçun reform karşıtlarında olduğu” söyleniyordu. Komünistler hedef tahtasına oturtuluyordu. İşin ironik yanı, aynı “Batı basını” yıllar yıllar sonra Yeltsin'in bu katliamının “Rusya'da demokrasinin ölümü” anlamına geldiği ve “perdeyi Putin diktatörlüğüne” açtığını söylemekten utanmayacaktı.¹

Söz konusu yazı pek çok açıdan hakikatin itiraflarını içeriyor. Geçmişte itinayla gizledikleri gerçekler bir bir sıralanıyor.

Oysa o günlerde bizzat “Ayyaş Ayı”nın (Yeltsin) “*bir savaşa hazırlanmış değildik. Bu çatışmayı başlatanlar suçludur asıl. Onlara af sözkonusu olamaz çünkü barışçıl insanlara el kaldırdılar*” sözleri haber bültenlerini ve manşetleri süslüyordu. Yaklaşık 2000 kişinin katlinden sorumlu (resmi rakam 123 kişi) zat tüm dünyaya övgülü sözlerle pazarlanıyordu.

İktidar Savaşları

Gerçekte olan iktidar savaşının ikinci raundu idi. Gorbaçov yönetimiyle başlayan karşı-devrim, Soyuz Grubu'nun başarısız 19-22 Ağustos 1991 müdahalesi sonrasında Yeltsin'in iktidara gelişiyse sonuçlanmış, referandum sonuçlarına ve anayasaya aykırı olarak bu grup SSCB'nin lağvedilmesine karar vermişti. Daha öncesinde Baltık cumhuriyetlerinin ayrılmasıyla başlayan süreç, SSCB'den geri kalanların da resmen ayrı devletler haline gelmesiyle sonuçlandı. Karşı-devrimciler ellerine geçirdikleri politik iktidarı enerjik bir şekilde kullanmaya kararlıydılar ve emperyalistlerin tam desteğine sahip durumdaydılar.

Diğer taraftan Komünist Partisi'nde de yaygın bir çürüme olduğu açığa çıkmıştı. Gorbaçov ekibini başa getiren de, sonrasında komünist Soyuz grubunun müdahalesine karşı harekete geçen de aynı KP içinde kilit noktaları

ele geçirmiş kişilerdi. Keza Kızıl Ordu'nun kilit noktalarında yuvalananlar da aynı şekilde Soyuz grubunun müdahalesini boşa çıkarmayı başarmışlar, Kızılorduyu hareketsiz bırakmışlardı. Böylelikle başlayan karşı-devrim hızla kritik aşamaya doğru yol aldı. İlk tasfiye dalgasının ardından “kapitalist reformlar” hızlandı. Yapılmak istenen kapitalizmin restorasyonuydu.² Bu konuda Devrimci Emek, Sayı 6, Sayı 25 vd. bakılabilir.

“Reformlar” etkisini hızla gösterdi. Rusya ekonomisi sürekli küçülmeye başladı.³ 1990-1994 arası sırasıyla %3, %5, %14,5, %8,7, %12,7 oranında küçüldü ekonomi.

Bir sermaye birikimi (ve doğal olarak burjuva sınıf) olmadığı için işletmeler kuponlar karşılığı “halka dağıtılmaya” başlandı. Kısa sürede parti ve sovyet yönetimi içinden yozlaşmış gruplar işletmeleri ele geçirdi ve “yeni Ruslar” (oligarklar) türeyiverdi. Soyuz grubunun yenilgisini izleyen iki yılda korkunç bir yozlaşma, çürüme, yıkım gündeme gelmiş bulunuyordu. Karşı-devrimciler kapitalizme entegrasyon yolunda tüm ekonomiyi ve ülkeyi yıkıma uğratmaktaydılar. Bu girişimlerin sürütümsüz bir ortamda gerçekleşmeyeceği açıktı. İpler geriliyor, sürütünme artıyor, taraflar hızla çatışmaya doğru yol alıyordu.

Yeltsin ve şürekası (İgor Gaydar'lar, Putin'ler ve diğerleri) vakitlerinin daraldığının farkındaydı. Adımlarını hızlandırdılar. Diğer taraftan Halk Temsilciler Kongresi ve Yüksek Sovyet onların bu adımlarını her defasında yavaşlatıyor, çıkardıkları yasaları geçersiz kılıyordu. Kongre ve Sovyet üyeleri 1990 yılında seçilmişlerdi. Önemli bir kısmı komünist partili, tarım emekçileri örgütü üyesi, işçi cephesi üyesi gibi devrimci unsurlardan, bir kısmı milliyetçi vb. olmakla birlikte Yeltsin karşıtı, bir kısmı Gorbaçov ekibinden ama yine Yeltsin karşıtı... idi. Ayyaş Ayı ve ekibi kesinlikle azınlıktaydılar. İcranın dümeninde Yeltsin vardı, ama güç Halk Temsilciler Kongresi'nde ve Yüksek Sovyet'teydi. Bu “ikili iktidar” durumu sona erdirilmeden kapitalizm yolcularının başarı şansı kelimenin gerçek anlamında sıfır idi. Ya bu duruma son verecekler ve ancak ondan sonra kapitalizmin restorasyonu yolunda şanslarını deneyecekler, ya da daha bu noktada yenilecekler ve tüm şanslarını yitireceklerdi.

Bugünden bakıldığında açıkça görülen bu durum, o günün Rusya'sında komünistler açısından bu denli net görünmüyordu. Henüz 3-4 Ekim acı der-

sini almamışlardı. 70 yıllık sosyalizmin unuttuğu sert sınıf savaşmalarının ilkelerini ancak bu acı dersle öğrenmeleri gerekecekti. Oysa 91 Ağustos'unda Soyuz grubunun müdahalesinden bu dersi edinmeliydiler.

Acı Ders

Yeltsin ile Kongre ve Sovyet arasındaki gerilim 93 Mart ayı boyunca büyüdü. Nisan'da referanduma gitti Yeltsin. Bu arada kararname ile “özel rejim” ilan etti. Federasyon Konseyi kurdu. Sovyet anayasasının 6. maddesi KP'ye sovyet toplumunun önderi konumu veriyordu. Aynı şekilde Halk Temsilciler Kongresi ve Yüksek Sovyet en üst organlar olarak yetkilendirilmekteydi. 1993 yılı 21 Eylül'ünde, “reformlar önündeki bu engelden kurtulmak” amacıyla Halk Temsilciler Kongresi ve Yüksek Sovyet seçimlerinin Kasım ayında yapılması doğrultusunda bir karar aldı. Bu karar açıktan Kongre ve Sovyet'in feshi anlamına geliyordu. Anayasal olarak Yeltsin'in böyle bir yetkisi yoktu. Batı basınının “anayasal kriz” diye yutturmaya çalıştığı şey işte buydu!

aykırı bir şekilde feshedilmek istenen ve köşeye sıkıştırılan Kongre ve Sovyet'in yapması gerekenleri Yeltsin ve ekibi yapıyordu!

Bu noktada Victor Anpilov (daha sonra Rusya Komünist İşçi Partisi'ni kuracaktı) ve komünistler sahneye çıktılar. Beyaz Ev'in savunulması için çağrıda bulundular. Yeltsin ve ekibinin kolay zaferinin önüne çıkan en büyük engel de bu oldu. Emperyalistleri ve Ayyaş Ayı'yı uçurumun kenarına kadar getiren bir gelişmeydi bu. Binlerce komünist işçi, üstelik sadece Rusya'dan da değil, değişik cumhuriyetlerden de, Sovyet binasının önüne geldi. Polis barikatları kısa sürede aşıldı. Ardından televizyon binası ve Belediye Başkanlığı binaları ele geçirildi. İşin rengi bir anda değişmişti. Bu, direnişin ayaklanmaya dönüştüğü evreydi.

Yeltsin, orduya güvenemediğinden, terörlü mücadele birimlerini (Alfa Timleri) ve İçişlerine bağlı özel birlikleri harekete geçirdi. Beyaz Ev tanklarla kuşatmaya alındı. Ayaklanmaların elindeyse sadece otomatik tüfeklerden başka bir şey yoktu. Gerekli zamanda gerekli yere güç yığamamışlar, işçi ve emekçi yığınları harekete sürükleyememişlerdi. Ve dünyanın gözü önünde canlı yayında tank ateşi başladı. Bu, karşı-devrimin Sovyet toplumuna ve tüm devrimci güçlere verdiği bir gözdağı idi. 3-4 Ekim 1993'te, iki gün boyunca sürdü bu manzara. Alevler yükseldi Beyaz Ev'den. Silah tarrakaları hiç susmadı. Hasbulatov, Rudskoy ve diğerleri teslim oldular. Tutuklandılar. O kanlı olayların olduğu gün elinde kızıl bayrakla meydan okuyan komünistlerin başında Ampilov'un görüntüsü yansıyor tüm dünyaya. Teslim olmayan, savaşan... Rus komünistler, unuttukları kanlı iktidar savaşının ilkelerini bu acı dersle alıyorlardı. Moskova ayaklanması top atışlarının cehennem ateşleri içerisinde bastırıldı. Ayaklanmalar kurşuna dizildi. Moskova metrosunda günlerce komünist avı sürdürüldü. Viktor Anpilov yoldaş 7 Ekim'de tutuklandı.

Nihayet Rusya'da komünist kalkışma ezilmiş, emperyalist-kapitalist

dünyanın Rusya'yı tümenden avuçlarına almasının yolu açılmıştı. Ayaklanmanın ezilmesinden sonra komünist gazeteleri kapattı Yeltsin. Rusya Komünist Partisi, İşçilerin Birleşik Cephesi gibi komünist örgüt ve partiler ve Ulusal Kurtuluş Cephesi gibi milliyetçi örgütler yasaklanırken Pravda'nın yayımı durduruldu.

Bu katliamdan iki ay sonra yeni anayasa onaylanıyor ve başkana olağanüstü yetkiler veriliyordu. Yüksek Sovyet ve Halk Temsilciler Kongresi lağvedilmiş, yerine parlamento alt kanadı Duma ve üst kanat Federasyon Konseyi kurulmuştu. Başkanın yetkileri karşısında bu kurumlar bir oyuncaktan başka bir şey değildi. Onların deyimiyle Kongre parlamentarizmin ve demokrasinin temsilcisi değil Sovyet sisteminin kalıntısıydı. Haklıydılar. Burjuva demokrasisinin temsilcisi değildi, parlamentarizmden daha üst bir organdı. Ve bu nedenle de ortadan kaldırılmaydı.

Karşı-devrim kazanmış, siyasal iktidarı tam anlamıyla ele geçirmişti nihayet. Bundan sonra iktidarı bırakmaya hiç niyeti yoktu. O kadar ki, 1996 seçimlerinde komünist aday Zuganov, Yeltsin'den daha fazla oy aldığı halde, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin açıkça sürece müdahalesi ile başkanlık koltuğuna oturamayacak, seçimin galibi yine Ayyaş Ayı olacaktı. Ve bu Ayyaş'ın kullanım süresi dolduğunda koltuğa genç, enerjik Putin geçecek, Rus egemen çevreleri rahat bir soluk alacaktı.

Söz konusu yazı pek çok açıdan hakikatin itiraflarını içeriyor. Geçmişte itinayla gizledikleri gerçekler bir bir sıralanıyor. <https://www.wsj.com/articles/when-russian-democracy-died-1537480984>

Bu konuda Devrimci Emek, Sayı 6, Sayı 25 vd. bakılabilir. http://mucadelebirligi2.net/pdf/d_emek

1990-1994 arası sırasıyla %3, %5, %14,5, %8,7, %12,7 oranında küçüldü ekonomi. <https://www.wikizero.pro/index.php?q=aHR0cHM6Ly9lbi53aWtpcGVkaWEub3JnL3dpa2k2vMTk5M19SdXNzaWVfUWUxX2NvbW90aXR1dGlvbmFsX2NyaXNpcw>

Donetsk'te Patlamalar: 3 Çocuk Hayatını Kaybetti

Donetsk Halk Cumhuriyeti'nde ardi ardına patlamalar yaşandı. İlk patlama 29 Eylül akşam saatlerinde Komünist Parti Kongresinde meydana geldi, 4 kişi yaralandı. Ve 30 Eylül günü öğle saatlerinde Gorlovka şehri kırsalında anti-personel mayının patlaması sonucu 3 çocuk hayatını kaybetti, 1 çocuk da ağır yaralandı.

Komünist Parti Kongresinde yaşanan patlamada, Donetsk'te en az 4 milletvekili yaralandı. Bunlardan birisi de DPR liderliği adaylarından Igor Khakimzyanov.

DPR Komünist Partisi lideri Boris Litvinov, bombanın uzaktan

kumanda ile patladığını açıkladı. Patlama sırasında, binada yaklaşık 50 kişinin olduğu, yaralananlardan iki kişinin de kadın olduğu öğrenildi.

Öğle saatlerinde de Gorlovka Belediye Başkan Vekili, Gorlovka şehri kırsalında anti personel mayının patlaması sonucu 3 çocuğun hayatını kaybettiğini, 1 çocuğun da ağır yaralandığını açıkladı.

Moskova saatiyle 13.15'te, sıfır kontrol noktası yakınındaki orman şeridinde yaşanan anti personel mayınının patlaması sonucu 3 çocuk ölürken, yaralanan 1 çocuk da ağır durumda hastaneye kaldırıldı.

Erdoğan, ortalıkta serbestçe gezebilen gazetecileri görünce afalladı: "Çok çılgınca. Her taraf özgür gazetecilerle dolu. Bu tehlikeli değil mi?" Alman Zaytung'u Der Postillon

Borç Bulabilme Ümidiyle ABD ve Almanya ile İlişkileri Düzeltmeye Çalışan Hükümet, Ekonomideki Kötu Gidişin Sorumlusu Dış Mihrak Pozisyonu İçin Bulgaristan'la El Sıkıştı
Zaytung

Uluslararası Gençlik Hareketi Üzerine

Marx, kapitalizmin bir dünya sistemi olduğunun altını çizerken, aynı şekilde işçilerin de doğuştan enternasyonal olduğunu, vatanlarının olmadığını belirtmişti. Biçimsel olarak ulusal bir çerçevede hareket eden işçi sınıfı özünde enternasyonal bir mücadele yürütür.

İşçi sınıfı daha ilk siyasal adımda enternasyonal örgütler kurmayı başardı. Komünistler Birliği'nden bugüne kendini asla dar ulusal sınırlara hapsedemedi. Hatta bizzat Enternasyonal'ler örgütledi. Sermayenin tüm bölme-parçalama çabalarına karşın enternasyonal bir sınıf olduğunu pratikte gösterdi.

Genç işçilerin, gençlik kitlelerinin kapitalizme, emperyalizme karşı uluslararası çapta kurdukları gençlik birliklikleri de aynı bilincin ürünüdür.

İlk gençlik örgütü 1885'de Hollanda'da kuruldu. Daha sonraki yıllarda İsviçre, Avusturya, Fransa, İtalya, Norveç, İsveç, Kuzey Almanya, Amerika, Finlandiya, Macaristan ve Danimarka'da sosyalist gençlik örgütleri kuruldu. 1907 yılında uluslararası eylem ve etkinlikleri örgütleyecek, ülkelerdeki sosyalist örgütlerin haberleşmesini sağlayacak bir Geçici Uluslararası Büro oluşturuldu. Bu büronun ilk hareketi 1907 Stuttgart'ta ilk Uluslararası Gençlik Konferansı yapmak oldu. Gençlik hareketinin devrimci programı, bu konferans sayesinde temelinin oluşturuldu.

1910'da Kopenhag'da sosyalist gençlik örgütlerinin 2. Uluslararası Konferansı, 1912 yılında Basel Uluslararası Gençlik konferansı düzenlendi. 1914'de 1. Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle ülkelerdeki reformist partilerle devrimci gençlik örgütleri arasında ideolojik ve pratik ayrılıklar yaşandı. Kimi reformist partiler 1. Dünya Savaşı'nda kendi ülkelerinin burjuvalarını desteklemenin, ana vatani kurtarmanın çağrılarını yapıyor ve dünya halklarına en büyük ihanetlerini gerçekleştiriyorlardı. Böyle bir süreçte devrimci örgütler "Emperyalist-kapitalist krizi iç savaşa çevirelim, içeride oluşacak güçlü proleter ayaklanmalarla dünya genelinde sınıf mücadelesini arttıralım" şiarını yükselttiler. Bazı gençlik örgütleri, partilerin bu politik hatasına düşerek yok oldular. O dönemde Viyana'da bulunan Uluslararası Büro, reformizmin saldırıları sonucu Gençlik Enternasyonalinin çalışmalarını durdurma kararı aldı. Fakat başta İtalya, İsviçre, Fransa, Belçika, İspanya olmak üzere birçok sosyalist gençlik birliği bu karara itiraz etti ve İsviçre Sosyalist Gençlik Birliği, Gençlik Enternasyonalinin çalışmalarını yeniden başlattı. 4-6 Nisan 1915'te Uluslararası Gençlik örgütlerinin düzenlediği Bern Konferansı gerçekleşti. Bu konferans ile Uluslararası Gençlik Bürosu'nun İsviçre'ye kaydırılması, uluslararası gençlik gününün

yapılması gibi kararlar çıktı. İlk uluslararası gençlik günü 3 Ekim 1915'te yapıldı. Bern Konferansı reformistlerin, hükümetlerin engellemelerine rağmen yapıldı. Bu, savaş sırasındaki ilk uluslararası işçi konferansıydı ve 2. Enternasyonal çökmüş durumdayken, sosyalist gençlik uluslararası eylem için bir araya geldi.

Sosyalist Gençlik Enternasyonal "Gençlik Enternasyonal" dergisi oluşturdu. Dergi 1915'te yayımlanmaya başladı. 1917'de Rusya'da gerçekleşen devrim, dünya devrim hareketini ciddi bir şekilde etkiledi. Bolşevikler Gençlik Enternasyonal'inin en güçlü müttefikleri oldular. Ve 1917 Ekim Devrimi gerçekleştiğinde, tüm düşmanlara karşı Bolşevikleri ilk savunan da Gençlik Enternasyonal'i dir.

Rus Devrimi savaşın dengelerini değiştirdi. Devrimci hareket bütün ülkelerde hızlı yükseldi. Almanya, Macaristan, Küba, Vietnam, Bulgaristan gibi ülkelerde devrimi ateşledi. Rusya'da Bolşevik Gençlik Birliği'nin kurulmasından sonra, ilk Komünist Gençlik Birlikleri ortaya çıkmıştır. 1919 Berlin'de Sosyalist Gençlik örgütlerinin uluslararası birliğinin 4. Kongresi, Komünist Gençlik Enternasyonal'inin kuruluşu oldu. Mart 1919'da Moskova'da 3. Enternasyonalin kuruluşu gerçekleşti. Bu kongreye Uluslararası Gençlik Birliği de davet edildi. Bu durum Gençlik Enternasyonalinin geldiği noktayı gösteriyor.

Faşizmin yoğun saldırıları altında, ezilen halkları daha da yakınlaştıran, uluslararası alanda dayanışmayı ve pratikleri arttıran bu adımlar oldukça önemlidir. Biz devrimci öğrencilerin de yapması gerekenler var.

1. Güncel sürecin tahlilini yapabilmek ve pratikte daha donanımlı olabilmek için, kendimizi ideolojik-politik olarak geliştirmeliyiz.

2. Diğer ülkelerin gündemini düzenli takip etmeli, bunları sosyal medyada, yayınlarımızda yaygınlaştırmalı ve insanlara aktarmalıyız.

3. Başta İngilizce olmak üzere, Arapça, İspanyolca vb. dilleri öğrenmeli ve DÖB'ün dil/çeviri komitelerini oluşturmalıyız. Bu anlamda kendini geliştirmek isteyen her insanla çalışmalar yapmalıyız.

4. Yayınlarımızı, kitaplarımızı, çağrılarımızı başta İngilizce olmak üzere birçok dile çevirmeliyiz.

5. Yukarıda belirtilerimizi yerine getirirken şunu her zaman hatırlamalı ve bu ideal için çabalamalıyız. Her gerçek enternasyonalist kendi ülkesinde devrimi zafere taşımak için bütün fedakarlığıyla çalışmalı ve bir yandan kendi proleter enternasyonalist diğer emekçilerin özgürleşme sürecini de hızlandıracaklarını bilmelidir.

Adana'dan Bir DÖB'lü

Tarihe Bir Not Daha Düşmek İçin Buradayız!

TSK'nın cihatçı çetelerle birlikte Efrin'i işgali sırasında, 19 Mart'ta Boğaziçi Üniversitesi'nde lokum dağıtmak isteyen dinci-faşist gruba müdahale edip, "İşgalin, katliamın lokumu olmaz" dedikleri için tutuklanan Boğaziçili öğrencilerin ikinci duruşması 3 Ekim'de görüldü.

Mahkeme öncesinde Çağlayan Adliyesi C Kapısı önünde basın açıklaması gerçekleştiren Boğaziçili öğrencilere çok sayıda gençlik örgütü de destek verdi.

Basın açıklaması öncesinde bir gençlik örgütünün destek veren konuşmasının ardından Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin metni okundu.

"Tarihe bir not daha düşmek için bir araya geldik" denilen açıklamada, Boğaziçi Üniversitesi'nin yıllardır iktidarın özel sindirme politikalarına maruz kaldığı, kayyum, rektör atamaları, akademisyen yargılamaları, muhalif öğrenci avları, kampüsteki polis tehdidi türünden yoğun bir baskı altında olduğu belirtildi.

"19 Mart günü lokum dağıtma hadisesine gösterilen tepki, bu baskı politikalarını yürüten iktidar tarafından bir fırsat olarak değerlendirildi, medyanın ve Cumhurbaşkanlığı'nun hedef göstermesiyle biz öğrenciler okuma hakkımızın elimizden alınacağı tehdidiyle evlerden, yurtlardan, kütüphane ve kampüslerden başkanlarla alınarak cezaevine konduk" diyen öğrenciler 23 yıldır kayıplarını soran

cumartesi annelerine yapılan saldırıyı da protesto etti.

"Sömürüye karşı havaalanında direnen işçilerin, eril şiddete karşı duran kadınların, inkara-sömürüye-katliama karşı Kürt halkının tarafındayız ve açıkça söylüyoruz: ezenler var oldukça, biz ezilenler tarafında yer almaya devam edeceğiz. Zulüm varsa direniş vardır; bunu biliyor ve hakikatimizi bu yönde belirliyoruz. Başta tutsak öğrenciler olmak üzere devrimci-demokrat siyasi tutsaklara özgürlük talep ediyoruz!" dediler.

Basın açıklaması metni okunduktan sonra yargılanan öğrenciler ve desteğe gelenler mahkemenin görüleceği duruşma salonuna girdi.

Duruşmada Boğaziçililer beyanlarında bulduktan sonra avukatları savunmalarını gerçekleştirdi.

Yurt dışı çıkış yasağını kaldıran heyet duruşmayı 19 Mart 2019 tarihine erteledi.

İltimas, Yozlaşma

Mardin Artuklu Üniversitesi Rektörü Ahmet Ağırakça, ihaleden ötürü soruşturma geçirip ceza alan kuzeni Artuklu İmam Hatip Lisesi Müdürü Şehmus Ağırakça'yı, Mardin Artuklu Üniversitesi'ne fakülte sekreteri olarak aldırdı.

Geçirdiği soruşturma neticesinde ceza alan Şehmus Ağırakça'nın yemek ihalesi ve temizlik yüzünden açılan soruşturmasının devam ettiği öğrenildi.

Kompo, Tuzak, Milli İrade... Değişmiyor Kafalar!

Eğitim, düzenin kendini yeniden üretmesinin bir aracı. Bunu en açık şekilde okulların müfredatlarında görmek olası. Yeni eğitim-öğretim yılının ders kitaplarına bir göz atmak yeter: Gezi Ayaklanması "Kompo", Köy Enstitüleri "Halkın Tepkisi" Yüzünden Kapatılmış!

MEB'in hazırladığı 12. Sınıf Çağdaş Türk ve Dünya Tarihi ders kitabının içinde yer alan bir bölüme, Gezi Ayaklanması'nın uluslararası bir kompo olduğu ve yabancı sermaye tarafından desteklendiği, örgütlendiği yer alıyor.

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından hazırlanan, 8. Sınıf İnkılâp Tarihi ders kitabında ise, Köy Enstitüleri'nin halkın tepkisi yüzünden kapatıldığı yer alırken, Teali İslam Cemiyeti'nin zararlı cemiyetler arasından çıkartıldığı da görülmüyor.

Hollanda'da Üniversite İşgali

Hollanda'nın başkenti Amsterdam'da, bir grup öğrenci, hükümeti ve Amsterdam Üniversitesi'ni (UVA) protesto etmek için 28 Eylül günü üniversiteye ait bir binayı işgal etti.

Yüzleri kapalı olarak eyleme katılan ve yürüyüş yapan öğrenciler, "Ulusal Eylem Haftası" dolayısıyla üniversitelerin büncesinde yapılan kesintileri ve çalışma şartlarını protesto etti.

Üniversite önünde toplanan öğrenciler, binanın girişlerini kapatarak, "Eğitim için yürüyüş" ve "Bunu yapamazsınız" pankartları açtı, "Dayanışma zamanı" ve "Mücadele et, eğitim bir haktır" sloganları attı. Akşam saatlerinde polis, zor kullanılarak binayı boşalttı.

Ulusal Öğrenci Sendikaları Konfederasyonu'nun (LSVb) çağrısıyla harekete geçen öğrenciler, 25 Eylül Pazartesi günü 6 farklı kentte 11 üniversitede, öğretim görevlilerinin de destek verdiği ulusal eylem başlatmıştı.

Boğaziçi Üniversitesi: Çadırını Kap Gel

Boğaziçi Üniversitesi'nde yüksek oyla seçilen rektöre rağmen Cumhurbaşkanı tarafından rektörlüğe atanan kayyumluk makamının yeni eğitim öğretim yılında Boğaziçililere hoşgeldin hediyesi yemekhane zammı, yurt zammı, karma yurtların ayrılması, kapılara turnike koyulması, kampüsler arası ulaşımı sağlayan shuttlların sayılarının azaltılması ve kaldırılması gibi şeyler oldu.

Buna karşı çıkan öğrenciler ise derslerin başladığı 20 Eylülde çeşitli forumlar düzenleyerek eylemlere geçti ve rektörlük binasının önünü 24 Eylül 14.30 itibarıyla işgal etmeye başladılar.

İşgalin duyuru metni şöyle:

"Çadırını Kap Gel!

Ne yazık ki hala meşgulüz :((

Atandığı günden bu yana akla hayale sığmayan uygulamalarla kendini dayatan, ama bunu asla başaramayacağı bizden daha iyi bilen kayyum rektör, yeni akademik yılı yine 'çılgın proje'lerle başlattı. Okulun tüm bileşenlerini yok sayma ısrarını sürdüren ve antidemokratik uygulamalarla bize bir yerlerden tanıdık gelen bir kültürü dayatan kayyum yönetimi açıkça uyarıyoruz: Boğaziçi'nin mücadeleye kazanılmış katılımcı geleneğini sürdürme iddiasıyla bulunduğu yeri işgal etmeye devam eden Mehmed Özkan, bize de meşgul olmak dışında bir şans bırakmıyor.

Tüm Boğaziçi kamuoyunu aşağıda sıralayacağımız temel talepler etrafında birleşmeye ve dayanışma kültürünü büyütme davet ediyoruz.

Taleplerimiz

-Yemekhane ücretlerindeki artışın derhal geri çekilmesi ve bu süreçte hiçbir yemekhane çalışanının mağdur edilmemesi

-Akademik ve bilimsel üretimin yuvası olması gereken üniversiteyi karakola çeviren ve güvenliğini tehdit eden

öğrencilere doğru sallanan bir sopaya çeviren turnike sistemlerinin derhal kaldırılması, bu sistemlere ayrılan bütçenin öğrencilerin ücret talep edilmesini gerektiren uygulamaların son verilmesi yönünde kullanılması

-Kampüsün fiziki şartları ortadayken derslere yetişmeyi bir çile haline getiren shuttle düzenlemesinin geri çekilmesi ve yeni düzenlemenin öğrenci talebi doğrultusunda yapılması

-İkili cinsiyet sistemini ve heteronormativiteyi bir baskı aracı olarak kullanan yeni yurt düzenlemesinin geri çekilmesi, karma yurt sistemine geri dönülmesi ve en temel ihtiyaç olan barınmanın öğrenciye ucuz ve erişilebilir biçimde sağlanması

-Öğrenci faaliyetleri üzerindeki sansür ve baskı yollu denetim mekanizmasının derhal ortadan kaldırılması

-Okulun bütün karar alma süreçlerine okulun gerçek bileşenleri olan öğrenci ve emekçilerin eşit düzlemde dahilinin sağlanması

-Bu bahsettiğimiz talepler bağlamında başta atanmış yönetimi temsilen Mehmed Özkan'ın direniş ve dayanışma alanımızda yapılacak açık foruma katılması ve taleplerimizi kabul ettiğini yazılı biçimde beyan ederek kamuoyuyla paylaşması, bu görüşmede sağlanacak eşit diyalog düzleminin sistemli biçimde devam ettirilmesi ve bir karar alma mekanizması haline gelmesi.

Taleplerimiz karşılanana kadar ait olduğumuz ve bizim olan yerde, Güney Meydan'dayız, hala meşgulüz.

Kayyumlara inat, yaşasın hayat!

Çadırını kap gel!"

İşgaldeki Boğaziçililer sonuç alana kadar işgal alanını terk etmemekte ve gece gündüz bu alanda kalmakta kararlı.

Boğaziçi'nde bir grup meşgul edilen öğrenci

Almanya, ilişkilerin düzelmesi için öne sürdüğü şartlara acilen en az 2 bin Almanca öğretmenin atamasının yapılmasını da ekledi... Zaytung

Ekonomideki Sorunlar İçin Rahip Brunson'ın Yerini Dolduracak Yeni Günah Keçisi Referandumla Belirlenecek Zaytung

Nesin Matematik Köyü

Boğucu, dört duvara sahip, kapısında güvenliğin olduğu, belirli saatler hariç çıkışın yasak olduğu, yoklama yapıp kamerayla gözetlenen ve arada sırada firar edilen bir kurum ismi sorsam size, kışla mı dersiniz, hapishane mi? Yoksa okul mu olur aklınıza gelen? Üç kurumun bu kadar çok ortak noktaya sahip olması ne kadar da şaşırtıcı!

Eğitimde dinci-gericiliğin hakim olduğu günümüzde öğrencilerin nefes alabildikleri bir kurum mevcut İzmir'de. Selçuk, Şirince'de 2007 yılında Sevan Nişanyan'ın yoğun çabası ile Ali Nesin tarafından kurulan bu köy, kapitalist eğitimden bağları tam da kopuk olmamakla birlikte, alışılmadık dışında bir eğitim sunuyor biz öğrencilere. 2014'ten beri felsefecilere de açık olan Nesin köyünde, sayısı her yıl artan onlarca etkinlik çıkıyor karşımıza. Siyaset felsefesi, sanat felsefesi, sosyoloji okulu, mimarlık okulu gibi çeşitli eğitim programlarına ücretli bir şekilde katılım gösterebiliyoruz.

Verilen matematik eğitimi (üniversite sınavına hazırlık programları dışında) milli eğitimin ezberci sisteminden oldukça bağımsız, düşünmeye yönelik bir şekilde işliyor. www.Nesin-Koyleri.org adresinden ayrıntıları öğrenebileceğiniz için köy yaşantısına vakit ayıracakım. Katılan her öğrenciye gücünü aşmama seviyede görevler veriliyor. Gözünüzü korkutmasın günde bir defa olan ve çoğunlukla 20 dakikada tamamladığımız görevler bunlar. Örneğin derslik temizleme, yemeğe yardım, tuvalet temizleme... Köyde genellikle çadırda kalınıyor, 12 kişilik odalardan oluşan koğuş seçeneği de mevcut ancak daha pahalı. 2018 yaz döneminde çadır ücreti 100 koğuş ücretiyse 135 liraydı. Vakıf öğrencilerden elde edilen gelirle

Yeni derslikler, koğuşlar inşa ediyor yahut arazi alıp köyü genişletiyor, hatta ders veren akademisyenlere dahi ücret ödemiyor. Yeri gelmişken belirteyim köyün değiştirilemez tek kuralı: Ücreti karşılayamayacak öğrencilerden az ücret alınması veya hiç alınmaması...

Köyde yaşam doğayla iç içe, bazı öğrenciler çıplak ayakla geziniyor. Koltuk bulunan her yerde uyunabiliyor, yakınınızda ders mi işleniyor kitap mı okunuyor önemsiz. 7000 kitaba sahip güzel bir kütüphanesi mevcut, tuvaletler cinsiyetsiz ve televizyon yok! Doğanın içindeyken sıkılmadan odaklanarak dinlediğiniz ders saati de, okuduğunuz kitap sayfası da yükseliyor haliyle. Köydeki birçok derslik ve çalışma alanının kapısı, duvarı yok! Böceklerin sarmaşıkla arasında ders işleniyor. Nesin Matematik köyünü, liselerin ve üniversitelerin boğuculuğuyla kıyasladığımızda, okulların hapishaneye ve kışlaya benzerliği daha da su yüzüne çıkıyor.

Köyde uyanış saati 07.00'dir. Biri kek

olmak üzere 4 öğün yemek çıkmaktadır günde. Akşam yemeğinden sonra boş zamana sahip olan öğrencilerin bazıları kitap okur çoğunluğusa köyde tanıştığı arkadaşlarıyla vakit geçirirler. Şaraplarıyla ünlü Şirince'den şarap alan öğrenciler oldukça yaygın. Nesin Matematik köyü, kendilerine ücret vermediği akademisyenleri öğrencilerden daha iyi bir şekilde ağırıyor. Bu kişiler oldukça güzel yerlerde kalıyorlar, akşam yemeğini öğrencilerden bağımsız bir yemekhanede yiyorlar.

Kapitalizm değdiği her şeyi metalaştırma eğilimindedir. Bu eğilim son birkaç senede ekolojik evler, doğal yiyecekler olarak karşımıza çıkmaktadır. Matematik köyü belki bu metalaştırma eğiliminin bir sonucu olarak kurulmadı. Ancak bir kez ortaya çıktıktan sonra, varlığını sürdürürebilmek adına bu endüstrileşmeye dahil oldu. Bunun en net göstergesi üniversite sınavına hazırlık kursları. Bu verilen eğitimin amacının köyün para ihtiyacını karşılamak olduğunu çinmeden belirten köy yönetimi, her geçen yıl üniversite hazırlık programları artırarak adeta dershanelerinde. Köye katılım talebi her geçen yıl artmakta; köy yönetimiye buna paralel olarak köyün günlük ücretini her yıl hızla artırmaktadır.

Nesin Matematik köyü her ne kadar milli eğitimin disipline edici yönünden uzaklaşmış olsa da kapitalizmden kendisini soyutlayamamıştır. Alt yapının son kertede belirleyiciliği bir kez daha kendisini göstermiştir. Endüstrileşmeden kurtuluş ancak kapitalizmden kurtulduğumuzda gerçekleşecektir. Bütün olumsuzluklarına karşın görülmeye değer bir yer Nesin Matematik köyü!

Tahir Kara

Mücadele, Aile ve Kavga

Birçoğumuz çeşitli nedenlerden dolayı ailelerimizle karşı karşıya geldik, gelmeye de devam ediyoruz. Kimi zaman eve geç gelmemizden, dışarıda fazla vakit geçirmekten, giydiğimiz eteğin boyundan veya bir erkek arkadaşımızın olmasından... Mücadeleye atıldığımızda, kavganın içinde pişmeye başladığımızda yaşadığımız maddi vs. sıkıntılardan da ötesinde kavgaların en sert ve bizi en çok yoranı aile oluyor.

En basit bir eylemselliğin içinde bulunurken dahi ailemizin bunu fark etmesinden korkmuyoruz, bir eylemde gözaltına alınmam korkusuyla arka saflarda yer tutmamız, dışarıya çıkarken türlü türlü yalanlar söylememiz, kısacası aileyle yüzleşmekten ve kavga etmekten korkmamız ve bundan kaçınmamız, en azından bunları daha ileri bir tarihe ertelememiz... Aşlında tüm bunlar içimizde büyük bir huzursuzlukla yaşamamız ve sürekli bir kaçış içinde bulunmamıza neden oluyor. Keza ertelemek, bizden ruhsal ve gündün güne büyümekte olan korkumuzu pekiştirmekten başka bir şey de katmıyor. Yaştığımız şey kesinlikle dünya üzerindeki en doğru ve hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak onurlu bir yaşam biçimidir; devrimciliktir. Devrimcilik; onurdur, dürüstlüktür, çalışkanlıktır, çürümeye karşı ahlaki bir tutumdur. Köhnemiş, eski bir şeyi yıkmak, üstüne yeni, berrak bir şeyi inşa etmektir.

"Köhnemiş, eski bir şey", yaşadığımız kapitalist sistem içerisinde tüm insani duygulardan, maneviyattan uzak, salt çıkar ilişkisi üzerine kurulu bir aile ilişkisini en basit haliyle ancak böyle ifade edebiliriz. Bu sisteme ve onun yarattığı insani ilişkilerin yozluğuna karşı mücadele ettiğimizi söylüyoruz. Peki bunları söylerken ne kadar samimiyiz? Her seferinde proletaryanın bu insanlık dışı sömürü ve yaşam koşullarına karşı neden birden ayağa kalkmadığını, ayaklanmayı hep bir sonraya ertelediğini öfkeyle düşünürüz. Peki neden biz, ailemizle yaşayacağımız kavgayı hep sonraya erteliyoruz, bu kavgayı geciktiriyoruz? Ailevi bağlarımızın

kopmasından mı? Hani şu çıkar, maddiyata bağlı ve kendi iktidar gücünü bizim üstümüzde uygulayan ailenin bağları.

Aile tarafından reddedilmek mi? Pekala olabilir, dinci-faşist iktidar düşüncelerimizden dolayı bizi yargılıyor, tutsak ediyor, öldürüyor. Ailemizin bizi düşüncelerimizden dolayı reddetmesi, bizi kabul etmemesi kimin safında olduğunu gösterir. Ailemizin bizi yargılamasından, bizden uzaklaşmasından dolayı mı? Yargılasınlar, gerekirse kendi ideolojik çerçeveleri açısından mahkum etsinler. Bizim de onları yargılamamız, mahkum etmemiz ve sert bir tabirle, ezip geçmemiz gerekir. Böylece ilk kavgamızı vermiş ve mücadelenin safhalarını somut olarak görmüş oluruz. Kısacası, korktuğumuz, çekindiğimiz hiçbir şeyin mantıklı bir gerekçesi yok. Elbette, ailemizle tartışırken ikna edici ve bir o kadar da kararlı olmalıyız. Bu kavgalarda kararlı, iradeli tutum gösterebilirsek ailemizi de kazanma yolunda adım atmış oluruz. Ailemiz her zaman bizim safımızda olmayacaktır, onları devrimci mücadelenin doğruluğuna, haklılığına ikna etmek de bizlerin görevidir; çünkü çoğumuzun ailesi işçi, emekçi insanlardır ve bu acımasız düzenin yumruğunu enselerinde farklı biçimlerde hissetmektedirler. Onlarla görüşlerimizi konuşmak, onarı son kerteye kadar kazanmaya çalışmak gerekiyor, fakat kazanamadığımız noktada maddi, duygusal ilişkiden sıyrılıp onların bizlere engel olmasına izin vermemeliyiz. Ne kendimizden ödün vermeliyiz ne de devrimci mücadeleden. Böylece kavgayı biz kazanır, mücadelemizi çetin bir kararlılıkla sürdürmüş oluruz.

"Ne yaşarsak yaşayalım, umutsuzluğa kapılmayalım. Yılgınlığa kapılmayalım. Korkuya kapılmayalım. Görmezden gelmeyelim. Uzak durmayalım. Sorunlarla baş etmenin, tek bir çözümü var; ille kavga!"

İstanbul'dan bir DÖB'lü

90 Da Yetmedi!

Adana'da ortaokul diploma notu 90 olan Hakan Murat Güven adlı öğrenci açıkta kaldı! Hakan, adrese dayalı yerleştirme sistemine göre yaşadığı mahallede bulunan liselere tercih yapmasına rağmen hiçbir liseye yerleştirilmedi. "Okullar açıldı ben okuluma gitmek istiyorum, bütün arkadaşlarım okulda ben hala dışarıdayım" diyen Güven, yetkililer tarafından kendisine çözüm olarak meslek lisesi ve açık öğretim lisesinin gösterildiğini fakat kendisinin bu liselerde eğitim görmek istemediğini belirtti.

Üç yılda bir değişen eğitim sistemi herkesi allak bullak ediyor. Her ne kadar her yeni gelen sistem için "bu sefer düzgün işleyecek, kimse açıkta kalmayacak" dense de, öğrenciler ve aileler mağdur edilmeye devam ediyor. Siyasi iktidar gençleri geleceksizlikle sınımaya devam ediyor.

"Alevilerin Yaptığı Yemek Yenmez"

İstanbul'un Arnavutköy ilçesinde bulunan bir ortaokulda ücretli olduğu iddia edilen bir din öğretmeni, Aleviler hakkında aşağılayıcı cümleler kurdu.

Yaşanan olayı o sırada derste olan bir öğrenci ailesine anlattı ve aile de yardım almak için Arnavutköy Cemevi'ne başvurdu. Öğrenci olayı şu şekilde anlattı: "Derse başladıktan sonra ders konusu oruçlara geldi. Mübarek aylar ve oruçlardan konu açılmıştı. Ramazan, Şaban, Recep aylarını anlattı öğretmen. 'Muharrem orucunu da Aleviler tutar' dedi öğretmen, 'ama Alevilerin yaptığı yemek yenmez' dedi. Bir arkadaşım da kalkıp 'Hocam neden yenmez?' diye sordu, öğretmen de Aleviler peygamber efendimizi sevmezler, sadece torunları Hasan ile Hüseyin'i severler diye cevapladı"

Sarik ve Cüppeyle Adalet Dersi!

Ankara Yenimahalle'de bulunan Abdulkadir Geylani İmam Hatip Ortaokulu'nda dinci tarikatların okulda faaliyet yürüttüğü ortaya çıktı. Anadolu İlim ve İrşad Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı Ahmet Dilmen, öğrencilerle adalet dersi adı altında söyleşi yaptı.

Aynı kişinin okul aile birliği başkanlığını yapması, okulun adeta tarikatlar tarafından örümcek ağlarıyla çevrelendiğini kanıtlıyor.

Kitap Okuma Etkinliğinde Anti-Komünist Propaganda

Dinci-faşist iktidarın eğitim alanındaki kuklası MEB, gericileştirme politikalarına tam gaz devam ediyor. Çanakkale Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından meslek liselerindeki kitap okuma etkinliklerinde dinci-gerici yazar Cahit Zarifoğlu'nun "Bir Değirmendir Bu Dünya" kitabının okunması istendi.

Kitapta yer alan ifadeler ise şöyle; "Komü-

nizm ve kapitalizme inanan insanların meydana getirdiği topluluk, ancak bir süredir. Ama müslümanlardan meydana gelen topluluğun adı cemaattir, ümmettir."

Okullarda Che'nin, Deniz Gezmişlerin hayatlarını anlatan kitapları toplanıyor, yasaklayanlar ve gericiliği pekiştiren kitapları okutanların tek bir amacı vardır; düşünmeyen, sorgulamayan, içi boş bir gençlik.

MEB'e Bağlı Okullarda Ödenek Üstü Harcamalar

MEB'e bağlı okulların, ayrılan 2 Milyon TL bütçeyi aşır, üst harcamalar yaptığı tespit edildi. Bakanlık, kassası boş olmasına rağmen harcamalar yapan okullar hakkında inceleme başlatıldığını duyurdu.

Ayrılan bütçenin asıl sahibi halkın, emekçilerin çocuklarının olmasına rağmen bütçeyi aşır lüzumsuz harcamalar yapan (yemek için fındık, fıstık, içecek) ve buna rağmen okul aidatı adı altında emekçilere vurgun yapan okullar, öğretmenler bir nevi AKP iktidarının aynadaki yansımaları görevini görüyor...

Samandağ DÖB: Örgütlü Mücadeleye!

Samandağ Devrimci Öğrenci Birliği olarak okullarda bilinçlendirme faaliyetlerine devam ediyoruz.

Okullarımız açıldı. Sorunlarımızın ve dertlerimizin kapısı da birlikte! Öğrenci gençliğin yaşadığı sıkıntıları, bunların nedenleri ve çözümlerine dair düşüncelerimizi paylaş-

mak için bildiriler hazırladık. Sınıflarda dağıttığımız bildirilerle arkadaşlarımızı Devrimci Öğrenci Birliği'nde örgütlenmeye çağırdık.

#YaşasınDevrimci-ÖğrenciBirliği
#PolitikÖzgürlük-KazanılmadanAkademi-KÖzgürlükKazanılmaz

Yüz Binlerce Öğrenci Açıkta Kaldı!

Yeni eğitim döneminin açılmasıyla birlikte yeni mağduriyetler ortaya çıkmaya başladı. Lise yerleştirme sınavında başarılı olan fakat istediği okullara yerleştirilmeyen öğrencilerin velileri milli eğitim müdürlükleri önünde nöbet tutmaya koyuldular. Yetkililer, nöbet tutan velilere çözüm olarak imam hatip lisesi, meslek lisesi ve açık öğretim lisesini gösterdiler!

Ümraniye'de ise Milli Eğitim Müdürlüğü önünde toplanan ve sorunun çözülmesini isteyen veliler mahallelerinde 203

öğrencinin açıkta kaldığını, imam hatip ve meslek lisesi dayatması yapıldığını söyledi. Velilerden birisi, "En fazla 10 kişi özel okula kayıt olur. Gerisi mağdur bekliyor. Hep Anadolu Lisesi istedik. Yaz başından beri tercihleri yaptı ama çıkmadı. Hep 'bekleyin' diyorlar bize. 'Meslek lisesini seçerseniz hemen yarın girer' diyorlar. Hani çocuklar istediği okula gidince? Ne oldu? Bize neden dayatma yapıyor? 'Meslekte, imam hatipte kontenjan var Anadolu'da yok diyorlar" dedi.

0000 Duyun-u Umumiye De Burdaymış!

ALİ VAROL GÜNAL

Damat Berat açıkladı; "Yeni Ekonomik Program" kapsamında bundan böyle Hazine ve Maliye Bakanlığı bünyesinde kurulacak "Kamu Maliyesi Dönüşüm ve Değişim Ofisi", ABD yönetim danışmanlık şirketi McKinsey'le birlikte çalışacak. Açıklama ortalığı toza dumana katınca Damat Berat bir açıklama daha yapmak zorunda kaldı: "bu şirketin icra yetkisi olmayacak." Artık herkes derin bir nefes alıp arkasına yaslanabilirdi; ekonomi yönetimi, hala "yerli" ellerde, elin gavurunun sadece denetlemesine ve her çeyrekte (üç ayda bir) rapor hazırlamasına izin verilecek! Böylece bir kaç kuş birden vurulmuş olacak. McKinsey gibi uluslararası bir şirket sayesinde borç para için kapıları aşındıran ülkelere güven verilmiş olacak, aynı zamanda IMF ile çalıştığı herkesin malumu olan bir şirketle çalışılmış olacak ama "IMF ile defteri kapattık", "isterse IMF'ye borç verebiliriz" efenlemelerine sadık kalmış ve IMF ile doğrudan bir stand by anlaşmasına girilmemiş olacak. Yani IMF aslında her şeyin içinde olacak ama hiçbir yerde olmadığı algısı yaratılacak.

Tabii bütün bu muamların yatıysı bulmadan söneceğini tahmin etmek pek de güç olmasa gerek; çünkü çöküşün arifesinde tutulan bu tür dalların elde kaldığını örnekleri tarihin pek de tozlu olmayan sayfaları arasında bir hayli çok. Bunların her fırsatta övündükleri Sultan II. Abdülhamit döneminde de buna benzer bir durum yaşanmış, 1881'de kurulan Duyun-u Umumiye (Genel Borçlar) İdaresi, Osmanlı İmparatorluğu'nun borçlu olduğu yabancı ülke temsilcilerinden oluşmuş ve bunlar hükümet adına alacaklardan sorumlu duruma gelmişlerdi; yani bir nevi gelir-gideri kontrol eder pozisyona gelmiş, deyim yerindeyse ekonominin idaresine el koymuşlardı. Duyun-u Umumiye İdaresi 1939'a kadar borçları denetlemiş ve dış devletler için Osmanlı'ya ve ardıllarına borç vermenin risklerini azaltmaya çalışmıştı.

Bunlar da şimdi ekonominin yönetimini üste para vererek bu ABD danışmanlık şirketine havale ederken ABD ve Avrupa'nın ilgisine mazhar olmaya çalışıyor; bir süredir efenlemeler ve heyheylemeler sonucu kısılmış olan borç musluklarının hiç olmazsa bir kısmının yeniden açılmasını umuyorlar. Ancak RTE'nin Almanya seyahatinde de görüldüğü üzere bu ülkelerin durumu da "kelin merhemi" misali pek iç açıcı değil. Almanya'nın terk derdinin Türkiye gibi devrim tehdidi altında olan ülkeleri, hiç değilse dış borç ödeyebilir durumda tutmak olduğu bir kez daha görüldü. Katar'dan aldığı uçağı nakde çeviremeyen RTE, bir kez daha "Biz AB'ye surtumuzu çevirmiş değiliz" diyerek euro bölgesine göz kırptıysa da, anlaşılın o ki, bu sralar kimsenin o taraklarda bezi yok.

Damat Berat ve arkadaşlarının durumu gerçekten vahim; çünkü iktisatçı yazar Mustafa Sönmek'in söylediğine göre içeriye dışarıdan sıcak para girmesi gerekiyor. "Türkiye 2018'in ikinci yarısında girdiği bu kriz tünelinden 2019'da da çıkamayacak. IMF'ye gitmedikçe çıkamayacak çok açık(...).Her ay 15 milyar dolar para girmesi gerekiyor, yılda 180 milyar dolar...Bu parayı kimse kolay kolay çıkarmaz". Bu durumda çarkların dönmeyeceği, emekçi halkın özellikle gözünü diktiği enflasyon, işsizlik gibi ekonomik göstergelerin hızla kötüleşeceği, "istükrar istükrar" diye hu çekenlerin ilenmeye başlayacakları açık değil mi? Açlığın sivri turnaklarını işçi ve emekçi ailelerin midesine geçireceği ve geniş yığınlardaki hoşnutsuzluğun daha da artacağı belli olmuyor mu?

"Ufukta risk bulutlarının dolaştığını" belirten IMF Başkanı Lagarde, "küresel değer zincirlerinin kırılması(siz bunu ülkelerin dış borçlarını ödeyemeyip, iflas etmeleri olarak okuyun-bn) gelişmiş ekonomiler de dahil olmak üzere bir çok ülke üzerinde yıkıcı bir etkiye sahip olabilir" diyor. Ve işte bu IMF'nin Türkiye hakkında en son hazırladığı Nisan raporunda ekonomik göstergelerin hızla kötüye gittiği vurgusu yapılıyor.

Şimdilik temel ihtiyaç maddelerine ard arda zam yaparak ayakta durabilen hükümet, bu zamlarla kendi kuyusunu da kazdığına gayet bilincinde. Bu nedenle sürekli mezarlıktan geçen birinin korkusunu gizlemek için ıslık çalması gibi "ekonomik kriz filan yok; bunların hepsi psikolojik" nakaratını tekrarlayıp duruyor. Yıllar önce iktidara geldiklerinde "devleti bir şirket yönetir gibi yönetmek gerekir" diyenler, şimdi son çare olarak ekonominin yönetimini bir şirkete havale etmek suretiyle krizden kurtulmaya çalışıyor. Bu da öyle bir şirket ki, daha önce danışmanlık yaptığı başta büyük enerji devi Enron olmak üzere onlarca şirketi batırılmış bir şirket. Doğal gaz dağıtım alanında faaliyette bulunan Enron'u türev piyasalarda spekülasyonu yapmaya yönelterek çökerten bu şirketin zaten bitap durumunda olan Türkiye ekonomisine ne yapacağını tahmin etmek zor değil. Tüm amacı kar maksimizasyonu olan bu şirket, kişisel refah, refahın orantılı dağıtım vb ile ilgilenmediği gibi üzerinde yoğunlaştığı, ekonomik büyüme, enflasyon ve cari açık rakamları konusunda da pek başarılı bir performansla sahip değil. Başta söyledik ya, IMF'nin taşeronluğunu yapan bu kurumun esas görevi, batıya girmiş olan ekonomilerin dış borç ödemesini garanti altına almak.

Evet, Türkiye ekonomisine ABD tarafından kayyum atandı dersek çok da yanlış olmaz. Yeni ekonomi politikayla beraber yeni Duyun-u Umumiye! "Hasta Adam"ın mecalinin kalmadığını göstermeye bundan daha iyi bir örnek bulunamazdı. Büyük heyheylemelerin, efenlemelerin arkasında size "gerçekliğin çölüne hoş geldiniz!" diyecek "arası puslu bir ayna" vardır mutlaka. Şimdi birileri hemen faşist devlet, hükümet adına hayıflanmaya, krizden çıkabilmesi adına onlara akıl verme yarışına girişecekler. Devrimci komünistler ise her geçen gün yakıcı soluğu daha fazla hissedilen bir ayaklanmanın örgütlenmesi ve devrimci bir hükümetin kurulabilmesi amacıyla tüm güçlerini belirli bir anda belirli bir yerde yığılabilmek için çalışmalarını aralıksız sürdürmekle uğraşacaklardır. Emekçi halkın güvenebileceği yegane uğraş da açıktır ki, bu olacaktır.

Yakarsa Dünyayı Garipler Yakar!

leridir. Bu kendini bilmez kişiler bir hafta, bir gün akşam gelip bizimle işçi koğuşunda kalabilirler mi?

Basında yaşam koşullarımızın iyileştirildiği söyleniyor.

Aksine 14 Eylül'den sonra burası yarı açık cezaevi gibi oldu. Her yerde jandarma, TOMA. Kimse başını kaldırmıyor. Her tarafımızı polis, jandarma kuşattı. Yine de iyi ki o gün olmuş diyorum. O günden sonra 3 gün daha baskınlar devam etti. Gece yarısı koğuşların kapıları kırıldı. Arkadaşlarda resimleri var. Şimdi ne değişti peki işçilerin talep ettiği hiç bir şey yerine getirilmedi, aksine başımızda TOMA'lar, jandarmalar çevik kuvvetler var. Tek değişiklik o oldu. Gözdağı veriyorlar, kafası kalkanın kafasını kırarız gibisinden. Biz akşam tahta kurusu gelmesin diye ışıklar açık uyuyoruz. Koğuşların duvarları leş gibi, boya yapılıns diyorsun, ilgilenen yok. Yataklar sapsarı değiştirin diyoruz, koskoca havalimanı yapıyor ama yatak yok deniyor. Duş aldığımız yerlerdeki

musluklar paslı paslı, sinek doluyor içeri. Bir de sıra bekliyoruz banyo yapmak için. Bu da yetmezmiş gibi sabah elini yüzünü yıkamak için de sıra bekliyorsun. Kahvaltı yapmak için de... Tabaklar bazen yağlı, bazen temiz gelir önüne. E artık biraz idare et sen de! Sabah inşaat alanına giderken de 20-30 metreden fazla servis sırası beklemek lazım. İşte zaten olayın patlak verdiği nokta da orası oldu. İnsanlar bir gün öncesinde yağmurun altında sıra bekleyip bindiler servislerine, ertesi gün yine aynı. Bir işçinin 06.00'da kalkıp 09.00'da işe vardığı oluyor. Onlardan biri de benim. İşler yetişmiyor diye 5 bin işçi daha alındı, servis firması otobüslerinin azaltılması da cabası.

Havalimanı inşaatının işçilerin eylemleri yavaşlatmış ve geciktirmiş söylemiyor.

Biz de duyduk. Hatta bazı arkadaşlarımız buna inandı. "Birkaç kişi soktular, işçileri provoke ettiler, 29 Ekim'deki açılışı baltalamaya çalışıyorlar" diyorlar. Bunu duyunca var ya

bir gülme geldi içimden. İçerde olanlar bilir. Herkes biliyor. Ne 29 Ekim'e yetişmesi ya, zaten yetişmiyordu ki! Otopark hala yapılmamış, bazı yerlere kalıp döküyorlar bazı yerlerde daha yeni örülen duvarlar var. Neyin kafasındalar hiç anlamış değilim. Ama tabii, sıcak yerden konuşmak kolay. Kalkıp işçinin yanında olan vekillere terörist muamelesi yapılması da çabası. Sen hangi gün gördün ki bir AKP'li vekilin işçilerin yanında olduğunu?

İçerideki işçiler neler düşünüyorlar?

Kimse de ses yok diye her şey normal mi sanıyor millet. Herkes borç harç içinde. Çıksak ne iş yapacağız, diye düşünüyorlar. Yoksa burada bir kişi çalışmaz. Burada 400'ün üzerinde işçi öldü. Şimdiye kadar çoktan projenin durdurulması gerekirdi. Bu hiç bir şekilde lanse edilmedi, edilmediği gibi ölen işçilerin hepsi sır gibi kayboldu. Bunu içerideki arkadaşların hepsi biliyor. Adamlar rögarların içine giriyor, iş güvenliği

açısından kuyunun gaz ölçümü yapılmadan girilmesi büyük tehlike iken, adamlar hiç bir ölçüm yapılmadan köstebek gibi bir o kuyuda bir o kuyuda. İşçi kartın kaybolduğu zaman maaşından 50 TL gibi bir para kesiyorlar. O kadar malı mülkü ziyan ediyorlar umurlarında değil, ama söz konusu işçi oldu mu gözünün yaşına bile bakmıyorlar. İşte işçilerin bunları düşünüyor. İşçilerin çamaşırhanesi ayrı bir olay. Yıkamaya gönderiyorsun beyaz kıyafet sarı geliyor. Şeflerin ve formlerinki ütülenip veriliyor. Neden aynı imkan işçilerin değil? Öğle yemeğinde bir saat mola var ama yemek sırası yarım saatte anca geliyor. 20 dakika ancak dinlenebiliyorsun. Bir çay molası veriyorlar, o da ziyet. Bir çay için işçiye onu bile çok görüyorlar. Bu zamana kadar kimsenin bir şey dememesinin nedeni insanların sabrediyor olmalarıydı. Bardak sonunda dolup taşı. İnsanlar sabretti, sustu sustu ve en sonunda böyle kendiliğinden oluşan, haklı bir eylem ortaya çıktı. Kimse buradaki işçilere vatan haini gözüyle bakmasın. Eğer ileride bu havalimanına bakıp gurur duyacaksın o havalimanı senin bitli dediğin, vatan haini dediğin işçilerin alnterleriyle yapıldı.

Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederiz. Mücadele birliği okurlarına söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?

Son olarak şunu söylemek istiyorum: Yakarsa dünyayı garipler yakar! Yazının başına bunu koy.

3.Havalimanı'nda Yeni Tutuklamalar

3. Havalimanı "Toplama Kampı"nda Tutuklamalar Sürüyor

3.Havalimanı'nda eylem yaptığı için 24 işçinin tutuklanması haberleri daha bu kadar taze iken, 25 Eylül günü 3 işçi daha tutuklandı.

İslık da Suç

Şiddetli yağmur ve rüzgarda servisleri geç kalan işçiler bunu ıslıklarla protesto etmişti işçiler. Ancak bu kadar "doğal" bir istek ve "sıradan" bir protestoya bile tahammülü olmayan faşist devlet, işçilerin sesini bastırmanın yolu olarak tutuklamayı seçiyor.

Şantiye kelimesinin gerçek anlamında bir toplama kampına çevrildi. Giriş çıkışlar jandarma kontrolüne verildi. İşçiler hem girişte hem de çıkışta kimlik denetimine tabi tutuluyor. Üstelik sadece işyerlerinin verdiği çalışma kimlikleri değil, nüfus cüzdanlarını da taşımaları ve göstermeleri isteniyor. Diğer taraftan güvenlik kameraları kayıtları geriye doğru izlenerek eylemlere karışan işçilerin tespit edilmesine çalışılıyor. Ardi arda işçiler gözaltına alınıyor, tutuklanıyor.

3.Havalimanı'nda çalışan işçilerin eyleme gitme, iş bırakma gerekçeleri daha iyi ba-

ranma koşulları ve servislerin düzenlenmesi idi. Bu defa da sağanak yağış altında servis beklemeyi ıslıklarla protesto eden işçilere yeni tutuklamalar geldi.

Sürek Açı

3. Havalimanı'nda iş cinayetlerinin durdurulması ve kötü çalışma koşullarının iyileştirilmesi için yaptıkları iş bırakma eylemi nedeniyle gözaltına alınan 8 işçiden 6'sı daha tutuklandı.

İnşaat-İş Sendikası, Twitter hesabından paylaştığı mesajda, dün akşam işçi koğuşlarının basıldığını ve işçilerin gözaltına alındığını yazdı. Sendikanın yaptığı paylaşımda;

"Edindiğimiz son bilgilere göre; dün akşam da işçi koğuşları basılarak, bir grup işçi gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlar arasında Siirt Pervari nüfusuna kayıtlı Enver ve Yusuf Asan kardeşler de var. Kardeşlerin ailelerinin verdiği bilgiye göre işçiler şu anda Gaziosmanpaşa Adliyesi'nde ifade veriyor. Avukatlarımız konuyla ilgili bilgi almaya çalışıyor.

Soruşturma kapsamında 8 işçi daha gözaltına alındı. Göz-

altına alınan 8 işçiden, 6'sının savcılık sorgusu için Gaziosmanpaşa (GOP) Adliyesi'ne sevk edildiği öğrenildi" açıklaması yapıldı" bilgisi verildi.

Dev Yapı-İş Sendikası ise sosyal medya hesabı üzerinden 3. Havalimanı'nda gözaltı ve tutuklamaların devam ettiğini, bugün 6 işçinin daha tutuklandığını duyurdu.

Tutuklanan işçilerin isimlerinin Bilal, Diyar, İbrahim, Mehmet Nuri, Mustafa, Yusuf olduğu öğrenilebildi. İki işçi ise adli kontrol şartıyla bırakıldı.

14 Eylül'de 3.Havalimanı'nda kötü çalışma koşullarının iyileştirilmesi için iş bırakma eyleminin ardından gece yarısı operasyonu 600'e yakın işçi gözaltına alınmış, 24'ü tutuklanmıştı.

Geçtiğimiz hafta 3 işçi ve 3 Ekim'de bir işçi daha tutuklandı.

Dev Yapı-İş başkanı Karabulut da DİSK Genel Merkezi önünde jandarmalar tarafından 4 Ekim akşamı saat 19.00 civarında gözaltına alındı. Karabulut'un 5 Ekim günü Gaziosmanpaşa Adliyesi'nde verdiği ifade sonrası tutuklandığı öğrenildi.

Devrimci Yapı İşçileri Sendikası, İnşaat İşçileri Sendikası ve İnşaat ve Yapı İşçileri Sendikası ile birlikte 3. Havalimanı'nda sendikal örgütlenme yürüten sendikaların biriydi.

İstanbul 3. Havalimanı işçilerinin 14 Eylül'de çalışma koşullarının iyileştirilmesi için gerçekleştirdikleri iş bırakma eylemi sonrası tutuklananların sayısı 35 oldu.

Tüm Ülke Çalışma Kampı!

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin Eylül ayı raporunu özetlemek gerekseydi bunu söylemek yeterli olurdu. Ülkedeki tüm şantiyeler Nazilerin toplama kamplarından farksız. Tarım işçilerinin ulaşım ve çalışma şartları herkesin malumu. Fabrika ve atölyeler ise kelimenin gerçek anlamında işçi öğütme merkezi. Aşağıda İŞİG Meclisi Eylül ayı raporunun bir bölümünü yayımlıyoruz.

Eylül ayı iş cinayetleri raporu satırbaşları

Yüzde 71'ini ulusal ve yerel basından; yüzde 29'unu ise işçilerin mesai arkadaşları, aileleri, iş güvenliği uzmanları, işyeri hekimleri ve sendikalarından öğrendiğimiz bilgilere dayanarak tespit ettiğimiz kadarıyla Eylül ayında en az 157 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi... Raporumuzda meslek hastalığı nedeniyle gerçekleşen sadece bir iş cinayeti var (silikozisten ölen kot kumlama işçisi Ramazan Aydar). Oysa ILO ve WHO verilerine göre 1 "iş kazası sonucu ölüm" karşılığında yaklaşık 6 "meslek hastalığı sonucu ölüm" olmaktadır...

• Elimize yeni ulaşan bilgiler ışığında Ocak ayında en az 144, Şubat ayında en az 128, Mart ayında en az 130, Nisan ayında en

az 189, Mayıs ayında en az 169, Haziran ayında en az 151 işçi, Temmuz ayında en az 201, Ağustos ayında en az 181 ve Eylül ayında en az 157 olmak üzere; Türkiye'de 2018 yılının ilk sekiz ayında en az 1450 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi...

• 157 emekçinin 143'ü ücretli (işçi ve memur), 16'sı kendi nam ve hesabına çalışanlardan (çiftçi ve esnaf) oluşuyor...

• Ölenlerin 10'u kadın işçi, 147'si erkek işçi. Kadın işçi cinayetleri tarım, madencilik, ticaret, metal ve sağlık işkollarında gerçekleşti...

• 4'ü 14 yaş ve altında olmak üzere 8 çocuk işçi can verdi. Çocuk işçi cinayetleri tarım, kimya, metal ve inşaat işkollarında gerçekleşti...

• 9 mülteci/göçmen işçi yaşamını yitirdi. Mülteci/göçmen işçilerin 6'sı Afgan, 1'i İranlı, 1'i Rus ve 1'i Suriyeli...

• Ölümün en çok inşaat, tarım, taşımacılık, madencilik, ticaret/büro, metal, belediye/genel işler ve enerji işkollarında gerçekleşti. Bu ay tarımda ölenlerin en az yüzde 74'ü ücretli. Yüzde 26'sını oluşturan çiftçi ölümlerinin ise bir kısmının başkasının tarlasını işleme ya da çobanlık vasıtasıyla ücretli olarak değerlendirilmesi gerektiğinin altını çizmekle beraber net olarak bir oran veremiyoruz.

• En fazla ölüm nedeni ezilme/göçük, trafik/servis kazası, yüksekte düşme ve elektrik çarpması. Özellikle çok düşük maliyetle önlem alınarak iş cinayetlerinin önlenileceği elektrik çarpması nedenli ölümlerin ilk sıralara çıkması dikkat çekici...

• Eylül'de Türkiye'nin 56 şehrinde ve yurtdışında üç ülkede iş cinayeti gerçekleştiğini tespit ettik. En çok iş cinayeti Gaziantep, Denizli, İstanbul, Kocaeli, Manisa, Şanlıurfa Adana, Ankara, Aydın, Bursa ve Tekirdağ'da yaşandı...

ruz. Bu ay inşaatta ölenlerin toplam iş cinayetlerindeki oranı yüzde 24. Ancak yapı işleri olarak incelediğimizde bu oran yüzde 29'a çıkıyor...

• En fazla ölüm nedeni ezilme/göçük, trafik/servis kazası, yüksekte düşme ve elektrik çarpması. Özellikle çok düşük maliyetle önlem alınarak iş cinayetlerinin önlenileceği elektrik çarpması nedenli ölümlerin ilk sıralara çıkması dikkat çekici...

• Eylül'de Türkiye'nin 56 şehrinde ve yurtdışında üç ülkede iş cinayeti gerçekleştiğini tespit ettik. En çok iş cinayeti Gaziantep, Denizli, İstanbul, Kocaeli, Manisa, Şanlıurfa Adana, Ankara, Aydın, Bursa ve Tekirdağ'da yaşandı...

• Ölenlerin 4'ü (yüzde 2,54) sendikali işçi, 153 işçi ise (yüzde 97,46) sendikasız. Sendikali işçiler tekstil, metal ve belediye işkollarında çalışıyordu. Diğer yandan ölen başka sendikali işçiler de olabilir. Ancak kâğıt üzerinde olan sendikal üyeliklerinin gerçek bir örgütlülük olmaması ve birçok sendikadan ölen üyelerini sahiplenmemesi sonucu net bir bilgi veremiyoruz. Bu durum özellikle kamu çalışanı/memur sendikaları açısından daha da tespit edemediğimiz bir husus...

2018 Eylül ayında iş cinayetlerinde yaşamını yitiren 157 işçiyi saygıyla anıyoruz

İŞİG Meclisi

Sağlık Çalışanlarına Saldırıları Devam Ediyor!

İstanbul Bahçelievler'de özel bir hastanede görev yapan psikiyatri uzmanı Dr. Fikret Hacıoğlu, 2 Ekim 2018 günü hastanede çalışırken eski hastası olduğu iddia edilen kişinin silahlı saldırısına uğradı. Başından yaralanan hekim, yoğun bakımda verdiği yaşam mücadelesinin ardından akşam saatlerinde yaşamını kaybetti.

Türk Tabipler Birliği bugün, (3 Ekim) tüm şubelerini hastane önlerinde ve alanlarda oturma eylemi,

açıklama yapmaya çağırıldı. 12.30'da Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan basın açıklamasına Türkiye Psikiyatri Derneği İzmir Şubesi de destek verdi. Eyleme aktif olarak hekimlerin katıldığı görüldü.

Uzun süredir sağlık çalışanlarının mesleki/ekonomik çıkarlar üzerindeki saldırılara topyekun cevap verme gücünün bölünmesi bu eylemlere de yansdı.

Mücadele Birliği/ İzmir

İşçiler: Hükümet İstifa

DİSK Genel İş İzmir'de, Ege bölge temsilcisi Memiş Sarı'nın açıklamasıyla "Krizin faturasını işçiler ödemeyecek diyerek yarın gün iş bırakma kararı vermişti.

Eyleme, DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, Genel İş genel merkezi yönetimi, İzmir'deki Genel İş Şubesi'ne bağlı işçiler ve destek veren sendika ve kurumlar katıldı. Birleşik Metal İş, Güvenlik sen ve Karbel İşçileri de eyleme katılarak destek verdi.

13.00'da Konak'ta toplanan işçiler "İş ekmeğe yoksa barış da yok", Yaşasın işçilerin birliği", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "İnadına sendika inadına DİSK", "Birleşen işçiler asla yenilmez" ve "Hükümet istifa" sloganları atarak eyleme devam ediyorlar.

Mücadele Birliği/ İzmir

Anı Tur Çalışanları Eylemle Kazandı

Anı Tur'da 10 Eylül günü habersizce işten atılan 50 işçi, 17 Eylül'den bu yana her gün Anı Tur önünde eylemde.

Habersizce ve eşyaları çöpe atılarak kapı önüne konulan işçilerin çoğu satış, misafir ilişkileri ve uçak bilet bölümünde çalışanlar. Operasyon bölümü çalışanları ise istifa etmek zorunda bırakıldılar.

Eylül ayı itibarıyla ödenmemiş 40 günlük maaş, ihbar ve kıdem tazminatları, yemek ücretleri, ekstra mesai ücretleri ve senelik verilmeyen bayram izni için bir araya gelen işçiler, haklarını alana dek eylemlere başladılar.

Eylemin başlamasından ardından 27 Eylül günü patron işçileri görüşmeyi kabul etti. Ancak

ertesi gün yapılan görüşmelerde şirket "hak edilene vereceğini" söylemiş olsa da, anlaşmaya varılmadı. Anlaşmazlığın nedeni, şirketin çalışanların kıdem ve ihbar tazminatı hak edişlerini kabul etmemesi ve bunun için işe giriş sırasında imzalatıldığı, bitiş süresi boş bırakılmış "belirli süreli iş sözleşmesi"ni gerekçe göstermesi.

Ve Anı Tur işçileri, 1 Ekim Pazartesi günü yapılan görüşmeler sonucu

alacaklarının önemli bir bölümünü aldı.

Sabah erken saatlerde yapılan görüşmede işçiler alacaklarının bugün yatırılmadığı takdirde şirket önünden ayrılmaya kararını söylediler. Gün boyu süren görüşme sonucunda Anı Tur daha önce ödememek için çeşitli bahaneler öne sürdüğü alacaklarla ilgili geri adım attı. Mesai saati bitimine yakın alacakları hesaplarına yatan işçiler, eylemlerini sona erdirdiler.

Delphi İşçileri Kazanmakta Kararlı

İzmir'de Toplu İş Sözleşmesi sürecinde DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası ile Delphi patronu arasında anlaşma sağlanamaması üzerine, arabulucu süreci başladı.

Gaziemir Esbaş'ta bulunan Delphi Otomotiv'de işçiler fabrika içerisinde bir yürüyüş düzenleyerek taleplerini dile getirdiler.

Bir Delphi işçisi yaşadıklarını bizlere şu şekilde anlatıyor:

"Fabrikamızda Eylül ayı itibarı ile toplu sözleşme başlamıştır. Görüşmelerde komik deneyecek tekliflerle işçilerin karşısına çıkan işveren ile yapılan 3 toplantıda anlaşmazlıklar yaşandı. Fakat emeği sömürülen bizler buna sessiz kalmadık, ses yükselttik. Arabulucu süreci başladı ve eylemlerimiz daha da sıklaşıp devam edecek, zafer direnen emekçinin olacaktır.

Ana taleplerimiz sosyal yardımlara

%35 ve ücretlerimize net 900 TL zam yapılması ve

4'lü vardiya sistemini kesinlikle reddetmek.

Yükselen enflasyon ve alım gücünün düştüğü bu zamanlarda direnerek hakkımızı arıyor ve istiyoruz. İşverenlerin sadaka gibi ücret dayatmalarına karşı kenetlenmiş mücadeleyi bir işçi dayanışması ile sermayeyi yeneceğiz. Yaşanılan ekonomik kriz ve sürekli yükselen enflasyon karşısında bizim geri adım atmak gibi bir durumumuz yok. Sürekli sermayenin yeni işler olarak emek sömürüsünden yüksek karlar elde etmesi, yükselen döviz kuru ile özellikle yabancı sermayenin karına kar kattığı bu dönemde, taleplerimizden ödün verecek bir durumda değiliz direneceğiz ve sonunda kazanacağız"

Bizler de emeğine kararlılıkla sahip çıkan Delphi işçilerinin yanındayız.

İki Çıkış Yolu

ÖZGÜR GÜVEN

24 Haziran seçimleri parlamentarizmle beraber parlamentonun da sonunu ilan etti. Genel oy kendi kendisinin sonunu getirdi. Aslında parlamentonun olmadığı 7 Haziran seçimlerinden hemen sonra kör parmağın gözüne dercesine herkesin gözüne sokulmuştur. Şimdi bunu resmen ilan ettiler.

HDP, parlamentonun bitişiyle kendi varlık gerekçesini yitirdi. Selahattin Demirtaş'tan sonra Veysi Sansöz'en de milletvekillerine orayı terk edin, halkın arasına gidin derken bunu itiraf ettiler.

Küçük burjuva hareket uzun zamandan beri HDP ile CHP'nin oylarını tek partide toplama hayali peşinde koştu. Bunun olamayacağını gördüler. CHP, ulusalcı-ırkçı geleneksel damarı nedeniyle HDP'ye sıcak bakmazken yine bu damar nedeniyle HDP tabanda CHP'ye itici geliyor. Bu iki partinin tabanı oy, seçim, parlamento gibi düzen içi meselelerde bir araya gelemiyorlar. Ama her iki partinin tabanı devrim partisinde buluşuyor, buluşacak. Bunu Gezi ayaklanmasında açıkça gösterdiler.

Toplumdaki karşıtlık iki kampta keskinleşti. Bir yanda RTE ve Saray etrafında toplananlar, bir yanda "cumhuriyet-laiklik" gibi söylemlerle kendisini ifade eden, henüz hedefini bulamamış, kafası karışık devrimci kitle gücü. Marx'ın söyledikleri bir kez daha gerçekleşecek gibi, devrim sahneye yine elinde geçmişin bayraklarıyla giriyor. Burada bütün yük komünistlerde. Bu karşıtlığı değerlendirmeyi başardıkları oranda devrim daha ileri gidebilir.

Şimdi iktidar gücünü tek başına elinde toplanan saray, "yeni rejim"le birlikte pek çok şeyi karamamelerle hallediyor. Bu karamamelerden biri de Devlet Denetleme Kurulu'nun doğrudan RTE'ye bağlanması ve yetkilerinin artırılması oldu. Böylelikle parlamenter muhalefetin defterini düren saray, şimdi de diğer muhalefet güçlerine yöneltti: Sendika, demek, vakıf, meslek örgütleri gibi ne kadar kitle örgütü varsa bu yolla denetleyip, seçimle gelen yöneticilerini görevden alarak doğrudan kontrol edebilir duruma geldi. 12 Eylül'ün bile çok isteyip de başaramadığı korporasyonları şimdi de saray deneyecek gibi. Sermayenin ve dinci faşist iktidarın amacının böyle olduğunu söylemek için kahin olmaya gerek yok. Tekelci sermaye "yeni rejim" dediği bütün gücün tek merkezde toplandığı faşist devlet eliyle sınıfın bütün örgütlerini dağıtmayı, sınıf bilincini yitirmesini sağladığı işçilerin iradesini teslim almayı, örgütsüz, zayıf bireylere dönüştürmeyi ve böylece devrimi yenmeyi, ezmeyi hedefliyor. Zira işçi kitlelerinin bugünkü durumu bile tekelci sermaye için tehlike arz ediyor. İşçi sınıfı bütün dağınıklığına, burjuva sendikalara rağmen ciddiye alınması gereken korkutucu bir güç. Tekel işçilerinin Ankara eyleminde de metal işçilerinin eylemlerinde de bunu gördük. Ama ne yazık ki Metal işçileri ne 90-91 Zonguldak madencileri ne de Tekel işçileri gibi olabildiler. Bunun en başta gelen nedeni ise hem fiziki hem de düşünsel olarak kendilerini fabrika duvarlarının içine hapsedmeleri oldu.

Şimdi de geldi geliyor derken nur topu gibi bir kriz gündemin başına geldi oturdu. Malum krizden çıkışın iki yolu var. Burjuva çıkış defalarca denendi ve her defasında daha da büyüyen geri döndü. En son 2001 krizinde gördük. Devrimci hareket ve komünistler yeterince etkili olup krizin yoksulluşturduğu kitlelerin öfkelerini devrimin potansiyelini toplama yarışına kazandırdı krizden yararlanan faşizm oldu. AKP iktidara geldi. O günden beri bu dinci faşist parti, Dünya Bankası ekonomisti Kemal Derviş'in ekonomik programını milim şaşmaksızın uyguladı. Yani dinci faşist parti ve RTE hükümetleri emperyalist merkezler tam teslimiyet dışında hiçbir şey yapmadı. Bu sayede de sıcak para trafiği artarak sürdü. Bu uygulamaların geldiği noktayı Korkut Boratav hoca, yabancıların Türkiye'deki sabit ve finansal varlıklarının toplamı 700 milyar doları aşmış diyerek açığa vurdu. Bu rakam sabit ve döner sermayeyle hayali sermayenin (finans sermayesi) toplamı olarak görülmeli. Yani bu 700 milyar dolar işbirlikçi tekellerin değil, doğrudan emperyalist tekellerin varlığı. Boratav hocaya göre bu rakam Türkiye'nin GSYH'sinin %82'si. İşte tam teslimiyetin tam ilhakı geldiği düzey. GSYH'nin %82'si yabancıların olduğuna göre geriye ne kalır? %18. İşte "yerli ve milli" olmakla övünen RTE ve dinci faşist partinin 16 yılda yarattığı sonuç bu.

Dinci faşist parti ve hükümet azala azala %18 kadar inen bu payın parlamento ve parlamenter sistem sayesinde paylaşımında etkili oldu; bu yolla tabanı doyurup iyice kendine bağladı. Şimdi parlamento ve parlamenter sistem sıfırlandı. Bütün yetki RTE ve sarayda. Partinin etkisi de en alt düzeye indirilerek saray ve yakın çevresi bütün gücü elinde topladı. Dolayısıyla bundan sonra bu %18'in paylaşımında aslan payı da saray ve yakın çevresinin olacak. Buradan şu sonucu çıkarabiliriz: Şimdi sıra bugüne dek dinci-faşist partiye destek veren ve onun sayesinde palazlanan "yeni orta sınıfın" mülksüzleşmesinde.

Kriz ilk darbelerini indirmeye başladı. Piyasada ne var ne yok zamlandı zamlanıyor. Enflasyon daha şimdiden resmi rakamlarla %17'yi geçti. Pek çok işletme peş peşe kapanıyor. OSB'ler birer hayalet kasaba olma yolunda hızla ilerliyor. İşsizlik daha da artıyor artacak. Proletarya ve halklar bu krizin yakıcı sonuçlarını etlerinde, canlarında hissederek yaşamaya yeni yeni başlıyor.

RTE ve yakın çevresi bugüne kadar bu krizin bir ekonomik saldırı olduğunu, faiz lobisinden sonra Trump ve ABD'nin yarım kalanı tamamlamak istediklerini; kışkırdıkları "dünya liderini" devirmek amacıyla hareket ettiklerini söyleyip pazarladılar. Bunun belirli bir alıcısı da var. ancak kriz açlığı, sefaleti derinleştirip hoşnutsuzluğu artırdıkça bu söylem değişecek. Faşizm bu sefer kamını doyurmayı başaramadığı emekçi kitlelere azla yetinmeyi, tok gözlü olmayı, nefis terbiyesini falan öğretmeye başlayacak.

Bundan sonra ne olacağı devrimci komünistlere bağlı. Ya proleter çıkış, devrimci çıkış yolunu kitlelere anlatmayı, onları ikna etmeyi başarılır ya da bu krizden de tekeli sermayenin bir başka bölümü ve faşizm yararlanılır; proletarya ve halkların geleceğini karartmaya devam eder. Komünistler her gün her olayan yararlanarak teşhir, propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyetini bütün olanaklarını ve bütün güçlerini kullanarak yoğunlaştırmalıdır.

Devrimci Politika İçin Koşulların Bilinci

AYBEL GÜL

Politika, "toplumsal düzen ile ilgili olan" anlamına gelir. Toplumsal düzen, toplumsal yaşayış ile ilgili her şey politikanın içine girer. "Ben politika yapmıyorum" diyen biri bile toplumsal yaşayış içinde kurduğu ilişki ve bağları verili halleriyle kabul ederek, var olan toplumsal düzenin devam etmesi yönünde, egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda hareket etmiş olur. Kişi kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda hareket etmiyor ise, başka sınıfların çıkarına hareket ediyor demektir.

Toplumsal düzen, bütün toplumsal sistemlerde, altyapı ve üstyapı ilişkilerinin bütününden oluşur. Bu bütün içindeki alt yapı, toplumsal düzenin biçimini verir. Bir toplumsal sistemin adını koymak için, önce maddi malların nasıl üretildiğine ve üretim içinde kurdukları ilişkilere bakarız. İnsanların maddi üretim sistemi içindeki belirli ilişki ve bağları, o sistemin üretim ilişkilerini oluşturur. Üretim ilişkilerinin karakteri, üretim araçlarının kimin mülkiyetinde olduğuna bağlıdır.

Toplumsal yaşamın üretim biçimi, son tahlilde toplumsal düzenin belirleyicisidir. Üst yapı alt yapıya göre şekillenir. Ama bu üst yapının tamamen edilgen olduğu anlamına gelmez. Üst yapı kurumları da alt yapı üzerinde, gelişme sürecini hızlandırıcı ya da yavaşlatıcı bir etkiye bulunur.

Kapitalist üretim biçiminde, toplumsal düzen kapitalist üretim ilişkilerince belirlenir. Bu üretim biçiminde üretim araçlarının sahibi kapitalist sınıftır. Dolayısıyla, bu toplumsal sistemin bütün üst yapı kurumları (hukuk, eğitim, sanat, kültür, din, vs.) bir bütün olarak devlet, kapitalist sınıfın hizmetinde, onun çıkarına göre hareket eder. Üretim araçlarının sahibi olan kapitalist sınıf, bir bütün olarak, bu toplumsal sistemin asıl yöneticisidir.

Bütün bunlara neden tekrar tekrar vurgu yapıyoruz? Kapitalist toplumsal sistemi yıkmak ve yerine kendi toplumsal sistemi olan sosyalizmi kurmak zorunda olan işçi sınıfı ve emekçiler, reformizme, oportünizme ve hayalciliğe düşmeden kendi iktidarını sağlayacak devrimci bir politika izlemeliler. Bu politika için de toplumsal gelişmenin yasalarını, bütün ilişki ve olayların altında yatan sınıf çıkarlarını ve çatışmalarını, bilimsel olarak görmeli, bu açıdan kendini diyalektik tarihsel materyalizm ile eğitmelidirler. Lenin'in ve tarihsel gelişmelerin tümünün altını çizdiği gibi, diyalektik tarihsel materyalizm tek bilimsel tarih anlayışıdır.

Bu anlayış, işçi sınıfına kapitalist sınıfın ya da küçük burjuvazinin çıkarlarının peşinden değil, kendi bağımsız sınıf çıkarlarının peşinden gitmeyi ve savaşını kendi iktidarını kurma doğrultusunda yürütmeyi öğretecektir. Örneğin, kapitalist devletlerde, toplumsal sistemin asıl yönetenleri hiç bir zaman sahnede görünen şahsiyetler ya da hükümetler değildir. 2. Dünya savaşının tüm günahlarının keçisi yapılan Hitlerin bu savaşın asıl yürütücüsü olan Alman tekellerinin ve dünya tekellerinin bir figüranı olması gibi.

"İnsanlar, ahlaki, dini, politik ve sosyal demecilerin, bildirgelerin ve vaatlerin arkasında şu ya da bu sınıfın çıkarlarını görmeyi öğrenmedikçe, politikada oldum olası başkalarının ve kendilerinin aldatılmış safdil kurbanları olmuşlar ve olacaklardır." (Lenin, sf. 89, Ütopik ve Bilimsel Sos.)

İşçi sınıfı ve emekçiler, etraflarında olup bitene bakarken, bütün olayların ve çatışmaların altında yatan sınıfsal çıkar ve çatışmaları görebildiğinde, burjuva sınıfın, reformizmin ve oportünizmin tüm çarpıtma-saptırma çabalarına rağmen, kendi bağımsız devrimci sınıf politikasını ortaya koymakta zorlanmayacaktır.

Üretim ilişkilerinin, sermayenin gerçek tarihi gelişimini, bu gün ulaştığı düzeyi, ilişki ve faaliyetlerini bilmek, politik gelişmeleri doğru yorumlamanın da temelidir. Her ne kadar kendini perde arkasında saklamaya, işçi sınıfı ve emekçilerin hedef tahtasının uzağında durmaya çalışsa da, kapitalist devletlerin ve hükümetlerin bütün ekonomik ve siyasi kararlarının ardında belli kapitalist tekellerin girift çıkarları vardır. Bizim ekonomik hayatımız da, dünya kapitalist ekonomisinin bir parçası olarak, uluslararası tekellerin ve onların işbirlikçisi tekellerin çıkarlarının bir arenesidir. Bu nedenle, her ulusal meselede aynı zamanda uluslararası bir yön vardır. Bu temel ilişkiler çerçevesinde ele alındığında örneğin RTE de, ona atfedilen "her şey" ibaresine karşın, işbirlikçi sermaye sınıfının basit bir figüranından başka bir şey değildir. Bir şekilde işi yaver gitmiş, elini bal kütüne daldırılmış ve o balı mideye indirmekten başka hiçbir ulvi amacı ve de çapı olmayan bir figüran. Onu oraya getiren ve orada tutan asıl yönetici sınıf, bu durumdan fayda sağladığı sürece onu orda tutmaya devam edecek, tersi durumda ise gerekeni yapacaktır.

Bu ve benzer sonuçlara, alt yapı ilişkilerine, sermayenin girift çıkarlarının seyrine, sınıf savaşının karşılıklı ilişki ve sonuçlarına bakarak varıyoruz. Bu bağlamda, Taylan Işık'ın "Türkiye Tekelci Kapitalizmin Yapısal Bunalımı" eseri, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da, işçi sınıfının devrimci politikasına büyük bir katkıdır. Bugünün güncel tarihi açısından C. Dağlı'nın Yeni Evre, Setenay Berdan'ın Yeni Evrenin Devrimleri eserleri, kendi sınıfsal çıkarları için devrimci politika yapmak isteyen her işçi ve emekçinin bilincini, diyalektik tarihsel materyalizmin güncel belirlemeleriyle layıkıyla donatacak, her fabrikaya, her okula, her işçi ve emekçinin evine girmesi gereken, özümsemesi gereken eserlerdir.

Elin Bizde

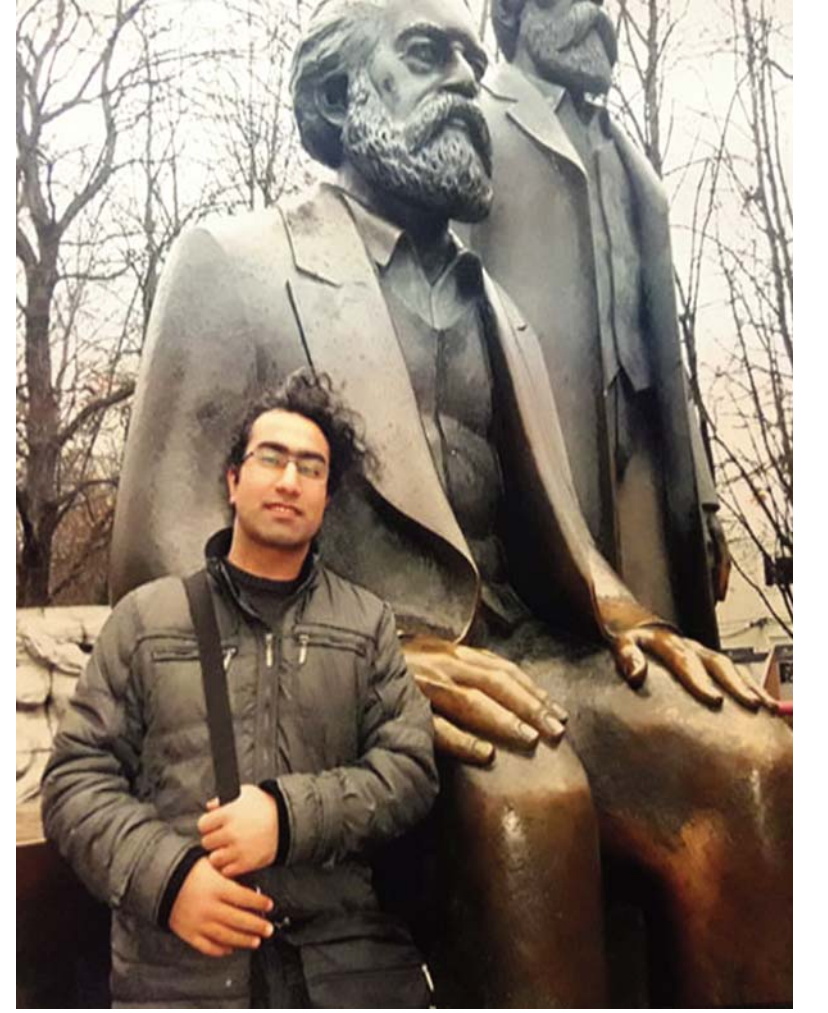
Bir bardak içinde iki yapma çiçek... Seni hatırlatan onca şeyden biri sadece. Öylece köşede duruyor. Ne çok severdin o koca bardakta çay içmeyi. Evet evet o kocaman bardaklardan, hani "istersen sürahi verelim" diye takıldık ya sana. Gittiğin her evde "Yoldaş ben bunda içebilir miyim?" dediklerinden. Bizim de o bardakları sen varken başkasına vermediğimiz, o bardak Kenan'ın dediklerimizden.

Şimdi nereden çıktı bu bardak mevzuusu dersene, o bardaklardan birine doldurduğum çayla gecenin bir yarısı sana yazmak için kağıdı kalemi elime aldım da ondan. Sana dair yazmak için bu kaçınıcı deneme bilmiyorum. Bazen bir insanı tanımak, anlatmayı kolaylaştırarak yerine zorlaştırıyor. Bugüne kadar yazdıklarımın hiçbirisi yetmedi seni anlatmaya, muhtemeldir ki bu da öyle olacak. Bugüne kadar çok şey yazıldı seni anlatmak için. Hepsini biraz eksik kaldı ve bundan sonrakiler de öyle olacak sanırım, hayatına değdiği insanlar için.

Aysun, Sibel'in ardından yazdığı mektupta şöyle diyor; "Bu mektubu size yazabilmek için iki gün uğraştım ama yazmak istediğim şeyle uzaktan yakından alakası bile yok. Bunu başarmak öyle ki... -Di'li geçmiş zaman kullanmak öyle garip ve yanlış geldi ki... Ama yerine ne kullanacağımı bilemedim. Şimdi

şu yazdıklarımı okuduğumda öyle kısır, öyle yetersiz ki...". Bu duygu geride kalanlar için hiç değişmeyecek sanırım. Geride kalanların omuzlarındaki tüm sorumlulukların yanında sizleri anlatma sorumluluğu ve anlattıklarımızın hep yetersiz kalışı hiç değişmeyecek. Aslına bakarsan bugüne dek yazılanlardan daha fazla söylenecek bir şey yok sana dair. Seni anlatmak hem o kadar yalın ve sade hem de bir o kadar zor.

Seni tanıyanlar anlatmaya ne kadar sakın olduğunla başlar. Sakindin yoldaş, ama bir o kadar da tutkulu. Seninle tanışmadan önce o kadar çok duymuştum ki adını, seninle tanıştımda Kenan bu muymuş dedim. Sadeliğin, sakinliğin ve sıradanlığın şaşırtmıştı beni. Öyle ya, devrimciydin ve o kadar çok anlatılıyordun ki, karşına nasıl biri gelirse gelsin şaşırıcaaktım sanki. Ben o sıralar devrimcilerle yeni tanışıyordum. Kafamda devrimcileri ne kadar olağanüstüleştirmişsem, sen de o derece yıktın o düşünceleri. Öyle ya devrimciler birer kahraman olmalıydı. Evet bizler birer kahramandık yoldaş. Tıpkı herkes gibi sıradan, ama yaşadığımız anın kahramanları. Sen öyle bir kahramandın ki; genç ama tecrübeli, sakın ama tutkulu bir militan, okumaya hep zaman ayıran. Senin teşvik etmen sayesinde yazdığım ilk yazı yayınlandığında duyduğum mutluluk geldi

aklıma ölümsüzleştirdiğini öğrendiğimde. O ilk yazının mutluluğu ne kadar büyüğe benim için yokluğunun haberi de öyle büyük acı oldu.

Tüm bunların yanında bir de gülüşün var yoldaş. Gözümün önünden gitmeyen, dudaklarının kenarına ilıştirdiğin o utangaç gülümsemeyi. Seni tanımak, seninle düşünmek, seninle o soğuk mutfakta uzun sohbetler etmek, senden öğrenmek belki de hayatta yaşadığım en keyifli şeylerdi.

Sinan'ın ardından; "Hayallerinin amansız takipçisi olan, en görünmez ama gerekli olan iş-

lerin yorulmaz emekçilerini nasıl anlatmalı? Bir devrimciyi, savaşçıyı anlatmak istediğinizde; idealleri için mücadelesinden, çabasından başka ne söyleyebilirsiniz ki?

Bu öyle bir yolculuk ki; ilk kavganız kendinizle, ilk zaferiniz kendinize karşıdır. Orada kazanamayanların bu serüvende pek adı geçmez." diye yazmıştın. Şimdi ben de senin ardından, yine senden görerek aynı şeyleri söylüyorum. Sözün sözümdür yoldaş, umudumuzun kızıl bayrağı şimdi bizlerin elinde...

Elin bizde...

Bu Zulmü Başka İşçiler De Yaşamaları

Istanbul Kozyatağı'nda Köroğlu Grup'a ait konut yapımında çalışan inşaat işçileri aylardır para alamadıklarını sürekli oyalandıklarını belirterek eyleme başladı. İşçilerden bir kısmı göçmen işçiler ve yapımında çalıştıkları şantiyede kalıyor.

İnşaat 5-6 aydır çeşitli işleri yapan işçiler bugüne kadar ancak yol parası olacak miktarda bazı işçilerin para alabildiğini, malzeme alarak çalışanların ve yevmiyeli işçilerin çok zor durumda kaldığını belirtiyorlar.

İşçilerden Raif Yılmaz, "4 ile 6 ay arasında burada iş yapan işçileriz. Burada taşeron olarak iş yapan arkadaşlar da var yevmiyeli çalışan arkadaşlar var hepimiz zor durumda kaldık. Malzeme alanlara çekler verildi, çekleri kırdırıldı, yarı parasına razı gelindi ama ödenmediği için çekin verildiği yerler arayıp bunun karşılığı yok parayı ödeyin diye arkadaşları arıyor. Biz borç para bulup gidip geliyoruz. Burada Afgan arkadaşlar var konteynırda kalıyor. Onlar yevmiyeli göçmen işçi çok daha zor durumdadır" diyerek durumu aktardı.

İşçilerden Mehmet Tecimen ise "Aylardır oyalanıyoruz yarın, haftaya diyerek ama biz de borç içindeyiz. Borç alarak gidip geliyoruz. Dokuz gündür eylemdeyiz çalışmıyoruz. Ama hiç para alamadığı için gelemeyen arkadaşlar var. Burada konteynırda kalan göçmen kardeşlerimiz var. Onların durumu daha da kötü" diyerek aktardı.

İşçilerden Taner Mutlu ise bir ekip ile birlikte işe başladığını ama aylardır para alamadığı için borç yapıp işçilerin bir kısmına paralarını ödediğini kendisinin de eyleme başladığını ve her gün inşaat geldiğini söyledi.

Köroğlu Grup'a ait Kadıköy'de bir inşaat da çalıştığını 3-4 ay önce biten işin parasını halen alamadığını aktaran Mutlu, "alacaklılar arıyor telefonumu açamıyorum. Yanıma telefonu almadım. Biz patronlar gibi davranamıyoruz yalan söyleyemiyoruz. Arayana her gün para yok demeye utanyorum. Daha önce de Gebze'de TOKİ inşaatında çalıştım oradan da paramı alamadım. İnşaat sektöründe JITEM oluşmuş resmen. İnsanları çalıştırıp parasını vermiyorlar. Bu bir zor kullanmadır. İnsanlara zulümdür. Patronlar kriz var diye işçiyeye para vermiyor. Kendisi ailesi tatillerde, her akşam bir lüks lokantada yemekte ama biz evimize para bırakamıyoruz, yiyecek alamıyoruz. Benim iki çocuğum var biri yeni doğdu. Borç alarak bu güne kadar idare ettim ama artık borç da bulamıyorum. Her gün buradayım" diyor.

Biz işçilerle ayak üstü inşaat önünde konuşurken, Afgan işçilerden Ali Haydar inşaatı etrafı toplamaya çalışıyor. Güler yüzlü 19 yaşlarında bir genç. Çay hazır gelin çay için diyor. İnşaatın içine girip orada konuşmaya devam ediyoruz. Mehmet Tecimen, "Ali Haydar çalışkan, erkenden kalkar çayı demler" diyor.

Ali Haydar dilimizi epey öğrenmiş rahatça konuşuyor. "Ben 4-5 aydır burada çalışıyorum. Konteynırda kalıyoruz arkadaşlarla. Aylardır para alamadık. Artık hiç paramız kalmadı. Burada evi olan biraz parası olan arkadaşlar yardımcı oldu birkaç gündür. Afgan arkadaşlardan bazıları yev-

miyeli işlere gitmek zorunda kaldı" diyerek anlatıyor göçmen işçilerin durumunu.

Afgan işçilerden birisi konteynırda çıkıp çeşmede çamaşır yıkıyor. Onunla konuşmaya çalışıyoruz. Kudret yanına gidince utanyor biraz. Önce Türkçe bilmediğini söylüyor. Sonra Raif ustaya bakıp birkaç sözcükle sorularımızı cevaplamaya çalışıyor. Kudret de 4-5 aydır bu inşaatda çalışıyor. Çamaşırını burada elinde yıkamak zorunda kalıyorlar. "Ben çalışmıyorum şimdi, para vermiyorlar bize. Gidemiyorum param yok" diye anlatmaya çalışıyor.

Bir Afgan işçi de hasta olduğu için konteynırda yatıyor. Hastaneye götürülim diyoruz. Ali Haydar "Yok öyle hasta değil, biraz morali bozuk, kafası ağrıyor, karnımız da açtı ondan kalkmadı. Ben yiyecek bir şeyler verdim, ilaç verdim, bir saate kalkar" diyor.

İşçilerin eylemde olduğunu duyan emek dostları yavaş yavaş desteğe gelmeye başlıyor. Arada inşaatı taşeron olarak iş alıp yapanlar geliyor işçilerle konuşuyor. Köroğlu Grup patronlarıyla görüşmeleri ve verilen sözlerin tutulmaması üzerine konuşuyorlar.

İşçiler "Biz 5-6 aydır ekmeğimiz için çalıştık, buradan bu parayı almadan da gitmeyeceğiz. Eğer biz de bırakıp gidersek bunlar bizden sonra gelenlere de aynı şeyi yapacaklar. Hem kendi emeğimiz için hem de bu zulmü bizden başka işçiler de yaşamaları diye paramızı almıyaya kadar da buraya olacağız" diyor.

Devrim Müzeye Sığar mı

Museo De La Revolucion... Yakın tarihimize damgasını vuran ve devrim düşlerimize ilham olan Küba'daki Devrim Müzesi...

Devrim Müzesi "Eski Havana" denilen ve şehrin kalbinin attığı yerde 3 katlı tarihi bir bina... Devrim öncesinde de Başkanlık Sarayı imiş.

Yüksek kubbeleri olan bu tarihi binada bizi ilk karşılayan Jose Marti nin heykeli. 1800'lerin sonunda yaşamış olan ve Küba Devriminin öncüsü olarak görülen Jose Marti'nin resim ve heykelleri Che'ninkinden daha fazla ve yaygın. Ve ilk iş çantalarımızı emanete bırakıyoruz. Burada XRay cihazları ve arama dedektörleri yok. O yüzden bir markete girdiğinizde ya da burada olduğu gibi müzeye girenken çantanızı emanete bırakıyorsunuz ve çıkışta da alışveriş poşetinizi kontrol ettiriyorsunuz. İlk anda ne oluyor diye irkilseniz de ülkenizde adım başı XRay ve arama noktalarından geçtiğinizi hatırlayınca gülüyorsunuz.

Tersten başlıyoruz dolaşmaya, 3. kattan. Koridorda ilk karşıma çıkan Granma'yı temsil eden bir yat maketi. Ve zamanda yolculuk edencesine üzerinde Hugo Chavez ve Fidel Castro'nun resimleri... Fidel'in gözleri dikkatimizi çekiyor. Tablolarda Fidel'in gözbebeklerinden yansıyan Küba'yı ve devrimi görüyoruz. Granma yatından inen gerillaları görüyoruz. Bu katta Küba ve Che ye ilişkin he-

diyelik eşyalar da var.

Bir alt kat kat Küba Devriminin mimarlarına ayrılmış. Che, Camillo, Vilma, Celia, Frank Pais ve daha niceleri... Yaşam öyküleri, hakkında yazılanlar, Che'nin Fidel'e son mektubu... Ve devrime katılan gerillaların kullandığı eşyalar; Che'nin gitarı, botları, medikal aletleri, radyo, gerilla kıyafetleri, yemek araç gereçleri, savaş planları, kroki ve haritalar, daktilo, içine mesaj yerleştirilen oyuncak bebekler, bildiri silah gizlenen etekler vb... Fotoğraflar, tablolar... Ve yağlıboya büyük bir resim... Fidel kitlelerin önünde ve dev bir başlık atılmış; Huye Batista... Yani "Batista Kaçtı!"

Hayal gücü işbaşında... Gözünüzün önünde devrimimiz sonrası canlanıyor. Benzeri başlığı biz atabilecek miyiz? Bu salonda

neleri sergileyeceğiz? Duvarlarda kimler olacak? Ya da Che'nin gitarının yerini ne alacak? Dolaşırken hayal kurmadan edemiyor insan... Denizler, enternasyonal savaşçılarımız, Tayan ve Sinanlar...

Ve yönetim salonu... Uzun yıllar çeşitli başkanlara ve toplantılara ev sahipliği yapan salonlar... Çatışmalarda kullanılan top, silah ve bombalar... Fidel'in kepi, heykeller, portreler...

Bahçeye çıktığımızda Granma Yatı'nı görüyoruz, emektar "büyükanne"yi... Küba Devriminin ateşini yakan 82 kişiyi kıyıya taşıyan yat... Ve savaş uçakları, bomba parçaları... Ve Fidel in yaktığı devrim ateşi...

Müzedeki yer alan tarih sadece Küba devrimine ilişkin değil. 1800'lerin sonlarından iti-

baren verilen bağımsızlık mücadelesinde yer alan devrimciler ve ABD'nin saldırıları, karşı-devrimci faaliyetler vb. de bu devrimin bir parçası. Bu, bitmeyen bir devrim...

Hala süren bir devrimi dört duvara sığdırmak mümkün mü? Sokaklarda yaşayana huzuru barışı anlatmaya yeter mi? Devrim en çok sokaklarda yaşanıyor Küba'da. Tarihte veya eski fotoğraflarda değil. Sokaklardaki rahat ve huzur, insanlardaki mutluluk ve dingin sakinlik, coşku ve neşe...

Evet, devrim dediğimiz de tam olarak bu olsa gerek...

Küba: Anayasal Reform Üzerine Tartışma İkinci Aşamaya Giriyor

Kübalılar, 13 Ağustos'tan bu yana anayasal reformlar hakkında yapılan yerel tartışmalara katılıyorlar.

Küba'da anayasal reformları onaylamak için katılım süreci bir ay aradan ve anayasanın 224 maddesiyle ilgili önerilerin toplandığı vatandaşların yarısının katılımıyla organize edilen yuvarlak masa tartışmalarından sonra Pazar günü ikinci evresine girdi. 15 Kasım'a kadar Küba halkı, Halk İktidarı Ulusal Meclisi üyeleri tarafından hazırlanmış olması gereken reformlardaki olası değişiklikleri görüşecek ve tartışacak. Vatandaşların istekleri doğrultusunda revize edilmiş metin, oylanacak ve 2019 Şubatında yapılması öngörülen bir referandumla onaylanacak.

Adadaki binlerce insanın aktif katılımını kolaylaştıracak şekilde 135 bin tartışma organize edilmesi öngörüldü.

Yerel medyaya göre, en çok dikkat çeken başlıklar, ülkede ve dışarıda bulunan Kübalıların katılımı, yatırım

yapılan projeler, doğal kaynakların sürdürülebilir kullanımı, anayasadaki kurtaj hakkının korunup korunmayacağı ve temel hizmetlere ulaşım konusu.

Birçok insan, "yasal kaynaklar" a sahip olan ülke dışındaki Kübalıların ulusal yatırımlarda bulunabilmesi gerektiğini öneriyorlar.

Bir kanun yapıcı olan ve Havana Üniversitesinde Uluslararası İlişkiler Yüksek Enstitüsü'nün müdür yardımcılığını yapan Gerardo Hernandez anayasa hakkında yapılan tartışmaların tekten olduğunu ve her mahalleye, iş yerlerine ve okula yayıldığını söylüyor.

Hernandez, Karayipler ülkesindeki siyasi, ekonomik ve toplumsal sistemin sosyalist karakterinin ve yine Komünist Partisi'nin yönetici rolünün yeniden onaylandığına da dikkat çekiyor. Bu iki ilkenin projede de onaylandığını ve vatandaşların tartışmalarında da desteklendiğini bildiriyor.

Tartışmalar, Temmuz'un 22'sinde Meclis tarafından onaylanan metni tamamlamak amacıyla organize edildi; 13 Ağustos'ta başladı ve 15 Kasım'a kadar devam edecek.

Not: 2 Ekim tarihli TeleSur Tv haberidir

27. Büyük

Gerİ Dönüş Yürüyüşü

Filistin halkının Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü sürüyor. Dün, 27. defa Gazze şeridinde yürüyen onbinlerce Filistinliye İsrail askerleri yine ateş açtı.

İsrail ordusu taş ve patlayıcılara karşı gaz bombaları ve gerçek mermilerle saldırdı. Filistinli sağlık kaynaklarına göre biri 12, biri 14 yaşında olmak üzere ikisi çocuk 7 Filistinli bu saldırılarda hayatını kaybetti. Ve 90'ı kurşunla olmak üzere 210 kişi de yaralandı.

Film Tanıtımı: Soy Cuba (Ben Kübayım)

"Ben Küba'yım.

Neden kaçırıyorsun? Eğlenmeye geldin.

Hadi, eğlen!

Ne hoş bir tablo değil mi?

Gözlerini kaçırma. Bak!

Ben Küba'yım.

Senin için bir kumarhane, bir bar, bir otel ya da bir genel evim.

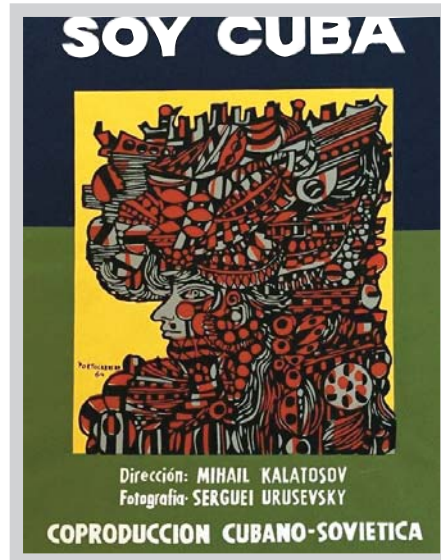
Ama bu çocuk ve yaşlıların elleriyim aynı zamanda.

Ben Küba'yım."

Yönetmenliğini Mikhail Kalatozov'un üstlendiği, 1964 yılı Sovyetler Birliği ve Küba ortak yapımı, Soy Cuba (Ben Küba'yım), devrimden önceki hayatlara, yaşamlara sağlam ve geniş bir perspektifle bakmanızı sağlayacak.

Film, dört ayrı yaşamın penceresini arıyor. Birinci bölümde, fuhuş yapmak zorunda bırakılan bir kadını, ikinci bölümde, çiftçilik yapan bir Kübalı'nın işlediği toprakların bir Amerikan şirketine satılmasının ardından hissettiklerini anlatıyor. Üçüncü bölümde, Fidellerin kırlardan yürüttükleri mücadeleyi üniversite amfilerinde büyüten öğrencileri ve son bölümde ise silahlı mücadeleye karşı gelen fakat Batista diktatörlüğünün pervasız teröründen nasibini aldıktan sonra gerilla mücadelesine katılan bir köylünün hikayesi perdelere yansıyor. Siyah-beyaz çekilen film, 1990'lı yıllara kadar Amerika'da yasaklı haldeydi. Devrimi ve devrimci mücadeleyi perdeye yansıtmak isteyen Sovyet ve Kübalı yönetmenler döneme göre

çok ileri bir film teknolojisini, filmde kullanmışlardır. 'Soy Cuba' uzaktan bakınca çok şeyin söylenebileceği bir sosyalist coğrafyanın tarihini anlamak için izlenebilecek bir film.

Dünün Değil Bugünün Devrimcisi

ABBAS GÜN

Devrim değişimdir. Devrimci mücadele de öyle. Her şeyi ama her şeyi değiştirir. Zamanı ve anlamını, koşulları, ilişkileri ve en çok ta devrimcinin yaşam akışını... Devrimin güncelliği hiçbir şeyin kısa süreli de olsa durağanlığına izin vermez. Normal zamanlarda belki de düzenli bir akış halinde sürebilen siyasal öznenin yaşamı, devrimci durumun yaşandığı, devrimin güncel bir olgu olarak ele alındığı koşullarda ileriye sıçrama ya da geriye savrulma biçiminde karşımıza çıkacaktır. İşte bu şartlarda devrimci kadro, ileriye sıçrayışın imkanlarını görüp, atılacak adımın cüretini kendinde ve örgütünde yaratmayı başarabilmelidir.

Devrimcilik bir zamanlama işidir. Gerekliği anda doğru zamanda devrim için atılması gereken adımları atana, ancak bunu bütünlüklü olarak yapana devrimci denir. Ve devrim ancak bu tanımlamaya uygun devrimcilerin varlığı ile mümkündür. Eğer devrim bugünün güncel sorunu ise, bugünün güncelliğinde ele alınmalıdır, bugünde bir karşılığı olmalıdır. Bunun ötesi berisi yoktur, kalmamıştır.

Devrimin güncelliği hedefin ulaşılabilirliğini ve yakınlığını gösterir. Ama bu bir devrimcinin işinin kolaylaştığı ya da hafiflediği anlamına gelmez. Aksine durum tam tersidir çünkü Devrim Örgütünün ve devrimcinin pratiği muazzam önem kazanmıştır. Devrimin güncelliği, devrimin örgütsel kabiliyetlerimiz, çabalarımız, yaratıcılığımız ve ısrarımız ile yarattıklarımız ölçüsündeki yakınlığı demektir. Devrim, pratik olarak ulaşılması için bugün hazırlanması gereken bir hedeftir artık. Bu bizim için büyük bir umut ve büyük bir fırsattır ama aynı zamanda omuzlarımıza devasa görev ve sorumluluklar da yükler. Yani nerdeyse elle tutulabilir birer olgu halini almış umudun ve fırsatın büyüklüğü, bir kadro için sonuç alıcı hamleler yaratmasının gerekliliğinden başka bir anlama gelmez.

Nesnel durumun bize devrimin güncelliğini göstermesi, devrimin 'nesnel ve güncel olarak kucağımıza düşeceği' anlamına gelmez. Devrimin nesnel şartlarının oluşması, onun otomatik olarak zafere ulaşacağı anlamına da gelmez. Devrimcinin görevi eskiyi devirmek, değiştirmektir. Şartların değiştirme eylemine bu derece uygun olduğu koşullarda özne ve onu oluşturanların eyleminin önemi artık yaşamsaldır.

Nitelik olarak önemli değişiklikler içeren hiçbir süreç eski dönem alışkanlıkları, tarzı ve şekillenişleriyle karşılanamaz sürdürülemez. Devrim güncel politikanın sorunudur diyenler bunu güncel pratik-politik faaliyetleri, örgütsel faaliyetteki ağırlık noktaları ve pratik yönelimleri ile de göstermek bütünleştirmek durumundadırlar. Kadrolarımızın güncel mücadele pratiğiyle bütünleştiremediğimiz her türlü tespit ve belirleme zamanla sıradanlaşır, anlamını yitirme tehlikesi taşır. Devrimin güncel bir olgu olduğu bir zaman diliminde devrimci mücadele ancak bu somut bütünlük içerisinde ortaya konabilir.

Dünkü yaşam ve mücadele tarzı devrimin gereksinimlerini karşılayamaz artık. Dün pratikte ortaya çıkması ötelenebilecek olan birçok eksiklik anında ortaya çıkar ve yine dün zamanla telafi edilebilecek birçok hatanın telafisi için var olan zaman aralığı yoktur ya da çok kısalmıştır. İleriye doğru yapılmış bir plan, günün gerektirdiği cüret ve her gün daha fazla ağırlığı yüklenmeye gönüllü omuzlar olmadan hedefe doğru yürümek mümkün değildir.

O halde görev bugünün devrimcisi olmaktır.

Peki, bugünün devrimcisi olmak ne demektir. Bugünün devrimcisi kimdir?

Yaşamını devrimin ilerleyişine uygun biçimde şekillendirebilen ve bunu günün pratiğinde başarabilendir. Yani lafızınız ne olursa olsun güncel pratiğiniz ya da en azından güncel pratiğinizin yönü bugünü karşılamak olmuyorsa, siz yarını istediğinizi iddia ederken pratiğinizin bugünden uzaklaşmasına yine pratiğinizle razı oluyorsanız, bugünde devrimcilik yapmıyorsunuz demektir. Olması gereken tam tersidir. Eksik pratiğe razı olmayan, eskimiş şekillenişleri kabullenmeyendir günün devrimcisi.

Bugünün devrimciliği lafazanlığı aşmalıdır çünkü devrimci politika onu hayata geçirmek ve orada sonuç almak için savunulur. Devrimci hedef ve politika büyük bir ciddiyetle, kararlılık ve ısrarla savunulduğunda, onu hayata geçirmek için bütün enerjinizle işe koyulduğunuzda maddi güç haline gelir. Burada çelişkiye, söylemle eylem arasındaki makasın büyümesine tahammül yoktur. Yani tehlike, ama aynı zamanda fırsat da büyüktür.

Ortaya çıkacak nitelik kadronun cüretine ve çabasına bağlıdır. Bu noktada pek çok olumlu, ileri ve cüretli örneklerimiz var ama çok daha fazlasına ihtiyacımız var. Bir kadronun önemi burada ortaya çıkar. Kadro önce kendinde bu niteliği yakalamalıdır. Ama yetmez bununla bütünlüklü olarak bulunduğu alanda yarattığı örneklerle günün devrimciliğini yakalayıp, toplum pratiği ileriye doğru itmeyi de başarmalıdır. Başarmalıdır çünkü ihtiyacımız olan şey sadece örnekler değil her süreçte günün devrimciliğinin gereklerine göre kendini biçimlendirebilecek ölçüde gelişkin bir şekillenmiştir.

Bugün somuttur. Tıpkı gerçek gibi... Bugün somuttur. Tıpkı önumüzde duran görevler gibi... Bugünün devrimcisi de ancak ve ancak bugünün somut gerçekliğine müdahale etmek için kendini ileriye atan kendini bugünün gerçekliğinde somutlayandır.

Devrimin kadroları bundan daha azı olamazlar.

Komünizm Hedefinden Vazgeçmemiz Düşünülemez

6 Ekim Cumartesi günü Sosyal Bilimler Akademisi, Kadıköy Mecra'da Küba eski parlamento üyesi Lazara Borrayo Tolon'un konuşmacı olarak katıldığı "Küba, Toplumsal Cinsiyet ve LGBTI+" etkinliği düzenledi. Etkinliğe ilgi ve katılımın yoğun olması dikkat çekti.

Lazara B. Tolon, konuşmasında Küba'da bu konu hakkında çalışmaların Fidel Castro zamanında bizzat onun inisiyatifleriyle Vilma Espin önderliğinde başlatıldığını, şu anda da Raul Castro'nun kızı Mariela Castro'nun önderliğinde CENESEX tarafından sürdürüldüğünü söyledi. Bu konunun Küba'da bilimsel olarak ele alındığını, konuya tıbbi, psikolojik ve top-

lumsal açıdan yaklaşıldığını belirtti. Bu anlamıyla CENESEX merkezinde uzmanlarla birlikte çalışıldığını ve her geçen gün ilerleme kaydettiklerini aktardı.

Lazara B.Tolon, Küba'da hiç kimsenin cinsel yöneliminden dolayı ötekileştirilmediğini, herhangi bir cinsel saldırıya vb. maruz kalmadıklarını, son hazırlanan anayasa değişikliği önerisinde eşcinsel evliliklere izin verildiğini ve tartışmaların sonucunda bunun anayasaya girerek yasalaşabileceğini ekledi. Tolon, LGBTI+ bireylerin toplumun, partinin ve devlet yönetiminin her kademesinde yer aldıklarını; bu konuda hiçbir engelleme ya da ayrımcılıkla karşılaşmadıklarını; bir dışlamanın, ötekileştirmenin kesinlikle sözkonusu olmadığını söyledi. Devrimi Savunma Komiteleri'nden ordunun bir mensubu olmaya kadar her yerde herkes gibi eşit haklara sahip olduklarının altını çizdi.

Etkinlik karşılıklı soru cevap şeklinde, interaktif olarak yapıldı. Gelen sorular, daha çok Küba'nın bu meseleye yaklaşımının eskiden beri böyle olup olmadığı üzerineydi. Tolon, Küba'nın daha devrimin ilk yıllarından itibaren bu konu üzerine eğildiğini söyledi. CENESEX'in kuruluşuyla da çalışmaların hızlandığını belirtti. Özellikle kadınların toplumsal statüsü üzerinde eskiden beri yoğun bir çalışma ol-

duğunu, Küba'da bugün yönetim kademelerinin çoğunluğunu kadınların oluşturduğunu söyledi.

Konu, toplumsal cinsiyet ve LGBTI+ da olsa konuşmaların yönü ister istemez Küba'daki son Anayasa değişikliği, komünizm he-

definin anayasadan çıkarılması vb üzerinde yoğunlaştı. Tolon, Küba'nın başta abluka olmak üzere büyük sorunlarla karşı karşıya olduğunu, emperyalizmin saldırılarının her an devam ettiğini ve Küba'nın 60 yıla yakın bu koşullar altında yaşamasına rağmen devrimden ve sosyalizmden vazgeçmediğini ve vazgeçmeyeceğini söyledi. Küba'da eğitimin, sağlığın vb. parasız olduğunu, insanlara düzenli gıda yardımının yapıldığını belirtti.

"Bakın, biz komünistiz; Marx'ın Engels'in Lenin'in düşünceleri bize rehberlik ediyor. Komünizm hedefinden vazgeçmemiz düşünülemez" dedi.

Rojava Devrimi üzerine, oradaki toplumsal cinsiyet üzerine yapılan çalışmalar hakkında düşünceleri sorulan Tolon, "Küba'nın dünya üzerinde emperyalizmin saldırısı altında olan, özgürlük mücadelesi veren hiçbir yere burnunu sokmaması beklenemez" dedi. Ancak emperyalizmin hedefinde olan bir ülkenin vatanşası olarak bundan fazlasını söylemesinin mümkün olamayacağını da ekledi.

Oldukça sıcak bir atmosferde geçen konuşmaların sonunda Tolon, katılımcılarla fotoğraf çekti ve kendisine hediye edilen Önsöz dergisinin Küba ile ilgili sayısını bir anı olarak saklamak için katılımcılara imzalattı.

Küba'dan Sevgilerle

7 Ekim'de Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nin sanat hayatındaki 30.yılı şerefine düzenlenen pazar kahvaltılarının bir yenisi düzenlendi. Ekim ayı kahvaltısının konuğu Kübalı eski parlamenterist ve eğitimci Lázara Borrayo Tolon idi.

Kahvaltının ardından emekten yana yaptıkları sanat ile tanınan Tiyatro Simgü oyuncularını Mehmet Esatoğlu ile Bilgesu Ataman'dan şiir dramatisasyonu dinlendi. Ayışığı Ekin Sanat'ın her zaman yanında olan sanatçılar büyük ilgi topladılar ve alkışlandılar. Hemen ardından verilen çay molası sonrası Tolon ile söyleşiye geçildi.

Önümüzdeki bir ay boyunca çeşitli etkinliklere konuk olacak Tolon, gittiği her yerde ilgiyle ve sevgiyle

karşılıyor. Ayışığı'da Küba ile ilgili merak edilenler kültür ve sanat alanıyla başladı. Küba'nın dünyaya açtığı Uluslararası Edebiyat Festivali gibi birçok etkinliğe ev sahipliği yaptığını ve eserleri, yazarları dünya ile buluşturduğu konuşuldu.

Etkinliğe yoğun olarak katılan kadınlar Küba'da kadınların durumunu merakla sordular. Tolon psikolojik şiddetin nadiren görüldüğünü ve aynı anda devlet tarafından müdahale edildiğini belirtirken, fiziksel şiddetin asla olmadığını ve kadınların kendi örgütlenmesi olan bir federasyonun çalışmalarına devam ettiğini söyledi.

En çok merak edilenlerden biri olan Küba'nın Anayasa Oylaması ile ilgili sohbet devam etti. Her et-

kinlikte vurguladığı noktayı tekrar ederek Küba'nın komünizmi hedeflerken Marksizm-Leninizmi asla bırakmadığını söyledi. Anayasa değişikliği şu an hala yerellerde Devrim Koruma Komiteleri tarafından halka anlatılmakta ve tartışılmakta, Kasım ortalarında ise oylamaya geçilecek. Değişikliğin sosyalizmin temellerini sarsmadığı aksine güçlendirme amaçlı olduğunu belirtti. Ablukadan kaynaklı yaşanan birçok ekonomik sıkıntının aslında Türkiye gibi başka başka ülkelerin devrimleriyle aşılabileceğinin farkında olduklarını tekrarladı.

Sohbet çay eşliğinde devam ederken 14 Ekimde Tolon ile yapılacak etkinliğin duyurusu ile sonlandırıldı.

Küba'da Yeni Anayasa Tartışmaları

Küba yeni anayasası ile on yıllardan beri ülkenin yaşadığı ekonomik, toplumsal gelişmelere cevap verebilmek amacıyla hem vatandaşlarının haklarını genişletiyor hem de devlet yapısını bugüne göre dönüştürüyor. Ulusal Meclis'te uzun bir süredir devam eden tartışmalara bir somutluk kazandırmak için harekete geçen Küba Komünist Partisi 13 Ağustos'tan bu yana en geniş kesimlerin görüş ve önerilerini de alarak yeni anayasa oluşturma sürecini başlatmış durumda. Anayasa tartışmalarından bir tanesi de Halk İktidarları'nın Ulusal Meclisi tarafından başlatılan ve Küba vatandaşlarının da dahil olduğu bu tartışma sürecinde, yeni oluşturulacak anayasa özel mülkiyetin sınırlandırılması, denetim altında tutulmasının Küba devletinin sorumluluğu olduğunu anayasada açıkça belirtilmesinin zorunlu olup olmadığıdır. Anayasanın ilk kanunu Kübalıların insanın insan olarak saygı gösterilmesine her anlamda kendini adanmasıdır. Küba Komünist Partisi'nin 6. ve 7. kongrelerinde milyonlarca Kübalı'nın tartıştığı ve karara bağladığı durum, parti programında ve anayasada bulunmayan, Küba'nın sosyo-ekonomik modelinin kavramsallaştırılması meselesidir. Parti'nin 6. ve 7. kongrelerinde uluslararası durumdan, günümüz emperyalist-kapitalizminin yarattığı yıkımlardan, sermaye birikimi ve sermayenin yoğunlaşması konularına, işçi sınıfının küresel çaptaki durumundan Küba'da işçi ve emekçilerin durumuna kadar birçok ideolojik, politik ve iktisadi mesele tartışılmıştır. Parti kongrelerinde gerçekleşen

bu tartışmalar aynı zamanda yeni anayasanın taslağının, maddelerinin oluşturulmasında etkili olmakta ve sosyalizmin daha iyi uygulanabilmesi, Küba devletinin daha hızlı ve etkili çalışabilmesi için anayasanın da şekillenmesine yardımcı oluyor. Şu an devam eden tartışmalar Kasım ayına kadar sürecektir, Ağustos ayında başlayan ve yeni anayasa oluşana kadar devam edecek süreci Granma 7 adımıyla özetledi.

1. Küba vatandaşlarının katılabileceği, önerilen anayasa taslağına dair görüşlerini, önerilerini iletebileceği geniş katılımı halk toplantıları düzenlenecek.

-13 Ağustos ile 15 Kasım arasında 135.000 toplantı

- Küba halkı işyerlerinde, okullarda, topluluklarda toplantılara katılabilecek ve vatandaşlar birden fazla toplantıya katılma hakkına sahip olacak

2. Anayasaya dair öneriler Sosyo-Politik Çalışmalar, Görüş ve Öneriler Merkezi tarafından incelenecek. Anayasa için önerilen taslak bir giriş bölümünden oluşacak ve bu giriş bölümüne 11 başlık,

24 bölüm ve 16 kısım altında bölünmüş olan 224 madde dahil olacak. Anayasaya dair öneri ve görüşlerin daha hızlı işlenmesi ve incelenmesi için her paragraf toplamda 755 olmak üzere numaralandırılmıştır. Toplantıları yöneten iki kişilik ekipler raporlar için sorumlu olacak ve toplantılara katılan herkesin görüş ve önerileri dikkate alınacak. Toplantı süreçleri boyunca herhangi bir oy kullanması işleri gerçekleştirilmeyecek ve tüm görüş ve öneriler raporlar biçiminde toplanacak. Anayasaya dair öneriler; anayasada madde değişikliği, anayasaya yeni maddelerin eklenmesi, anayasa maddelerinin veya madde paragraflarının anayasadan kaldırılması, anayasadaki maddelerin anlaşılır olmadığından ötürü düzeltilmesi, şeklinde olabilecek.

3. Toplantıların gerçekleştirilmesinden en geç 48 saat sonra toplantılarda sunulan görüş ve önerilerin yazılı olduğu raporlar her bölgedeki belediye anayasa komisyonlarına teslim edilecek. Belediye anayasa komisyonları ise bu raporları, ulusal anayasa komisyonlarına iletilecek. Daha sonra

sında ulusal anayasa komisyonu, gelen görüş ve önerileri net ve anlaşılır biçimde paragraflar halinde hazırlayıp, son bir rapor hazırlayacak ve bu rapor Anayasa Reform Komisyonu'na iletilecek.

4. Böylece halkın görüş ve önerileri, en geniş kesimlerin katılımıyla değerlendirilip ulusal meclise iletilecek ve Ulusal Meclis tartışmalarına dair son bir karar verip bunu oylamaya sunacak.

5. Devlet Konseyi ve Ulusal Meclis Küba Cumhuriyeti'nin resmi gazetesinde anayasa için bir referandum kararını duyurma kararını ilan edecek ve Ulusal Seçim Komisyonu'nu atayacak.

6. Referandum: Anayasa taslak metni referandum oylamasında halk onayına gizli oy şeklinde sunulacak.

7. Anayasa taslak metni halk desteğini aldıktan sonra, bu Anayasa ilan edilecek ve bu ilandan sonra Küba devleti'nin resmi kanunlarını kapsayan Anayasa olarak kullanılacaktır.

Kaynak: cubadebate

